سبيل
الكل في سبيل الحق

Sebil

her şey hak için

Siyasi, edebi, tarihi haftalık gazete ● *Sahibi ve Başyazarı: Kadir Mısıroğlu* ●

13 Zilkade
5 Kasım 1976

SAYI: 45 / BEŞ LİRA / BİR D.M.

KORUTÜRK BAYRAMLIK KONUŞMASINI YAPTI

Alâkalı kanun icabı daha 1980 senesine kadar Çankaya Köşkü'nde oturacağı bilinen Moskova eski Büyükelçisi ve yine eski kontenjan senatörü ve yine eski asker, emekli amiral ve halen Reisicumhur olan Fahri Sâbit Korutürk bayramlık konuşmasını yaptı.

Umûmiyetle bayramdan bayrama ve memlekette bayram bolluğundan dolayı oldukça sık sık konuşan Fahri Sâbit Korutürk bu defa diğer konuşmalarını bir mânâda tekrar ile, zihniyetine hissedilir bir nisbette açıklık getirdi. Asrın başlarında Osmanlı'nın şeriat hukuku mûcibince nikâhlanan

(Devamı 15. Sayfada)

29 EKİM'DE BAYRAM OLMAZ

-Niye?

-Olmazz!

(Selâhaddin Eş yazıyor)

14 Nisan'ı bayram yapın!

OKUYUCU İLE HASBİHAL

EYVAH!..

Muhterem okuyucularımız,

Oldukça hareketli geçen günler içerisinde bulunmaktayız. Siyasi partilerin kongreleri, bu hareketliliğin birinci derecedeki âmili olduğu muhakkak. Bilindiği gibi önce Adalet Partisi büyük kongresi yapıldı. Ve hemen ertesi gün, aynı salonda, Millî Selâmet Partisi 3. Büyük Kongresi ictima etti. Önümüzdeki haftalarda diğerleri ve CHP kongre yapacak.

Millî Selâmet Partisinin kongresi Prof. Erbakan'ın tâbiriyle hakikaten «Muhteşem» *oldu. Doğrusu bir gün evveline kıyasla, kongrede hazır bulunan ve* «Mutlak Fikr» *e anlaşılamaz bir gayz ve husumet dolu olan basın mensupları bile* «Bu kongre nerede, AP'lilerinki nerede...» *demekten kendilerini alıkoyamadılar. Koskoca salon içi ve dışı hıncahınç dolu idi. Gayet mânalı ve vakur bir tablo ile karşıkarşıya idiniz. Kongreye katılanlar iman cephesi adına bu tablodan ziyadesi ile mesrûr oldular.*

Ne var ki, kongre akabinde bir kısım malûm ve mahûd basının mübalâğa ederek efkâr-ı umumiyeye duyurduğu haberler bu mesrûr kalblere «Eyvah!» *dedirtti*

Çalışma vekili Muhterem Tevfik Paksu vazifesinden istifa etmişti. Keza Meclis Reis Vekili Rasim Hancıoğlu da aynı yolu takib ediyordu. Ve bu arada fırsatı ganimet telâkki eden bir başkası «Partiden istifa» *ettiğini açıklıyordu: Sivas Milletvekili -şu partiden ihraç edilmesine rağmen mahkeme kararı ile tekrar partiye girmeye çalışan- İhsan Karaçam.. O'nun hareketini kimse ciddiye almadı ve mühimsemedi. Ancak, «görüş ayrılıkları» olduğunu beyan ve* «yeni arkadaşlarına daha iyi çalışma fırsatı vermek için istifa ettiğini» *ifade eden Çalışma Vekili Tevfik Paksu ile Meclis Reis Vekili Rasim Hancıoğlu'nun partiden değil ama vazifelerinden de olsa istifaları cemaatimizi ziyadesiyle üzdü.*

Bu mevzu pek tabiîdir ki, SEBİL'imizin bu sayısında eğildiğimiz mes'ele olmuştur. Ferdî hatalara ve bir yerde beceriksizliklere ve hâtta enaniyetlere tesadüf etmek her devirde mümkündür. Cemaatimiz bu sebeple çok, fakat pek çok ızdırab çekmiştir. Ancak hiç şüphesiz, bu ızdıraplar cemaatimizin saflarını daha fazla sıklaştırmasına, dâvâsına hizmette yeni kuvvet ve heyecan kazanmasına vesile ile hayırlı neticeler de hâsıl etmiştir. Yüceler yücesi dâvâ kimsenin malı değildir. Hepimiz O'nun hizmetkârlarıyız. Kabiliyet ve liyâkatimiz nisbetinde ifa ile mes'ul olduğumuz yegâne vazifemiz, başka nedir ki...

SEBİL'in hadiseye bakışındaki ölçü işte budur.

Aynı ölçüyü «Risale-i Nur'un tahrifi» *mevzuunda da hassasiyetle takibetmekte bulunduğumuzdan okuyucularımız haberdardırlar. Nitekim,* «Söz sırası bende..» *diyen İsmail Gültekin Bey kardeşimizin yazısının bu sayımızda yer alan 2. faslını, iz'an sahibi mü'minlerin dikkatine bilhassa sunuyoruz. Ve içinden hesaplılara da hatırlatmak istiyoruz:* «Fırsatcılık pâyidar olmaz!»

Olsa bile ne kadar zaman?.

Sırası gelmişken kaydedelim; Yeni Asya refikimiz sayfalarında bize verdiği cevaplarla tatmin olmamış ki, bunları broşür halinde bastırıp dağıtmaya girişmiştir. Görünce üzüldük. Üzüldük çünki, bir günlük gazetenin kendi «müessiriyet» *sahasını böylesine broşürlerden fayda bekleyecek kadar daraltmış olması o gazete için harcanan müslümanın alın teri olduğuna şüphe etmediğimiz milyonların israfı açısından düşündürücüdür. Bunu yapanlar aynı zamanda gazetelerinin okuyucu nezdindeki* «cürmünü» *de ifşa ettiklerinin acaba farkında mıdırlar? Vah! vah!*

Muhterem okuyucularımıza selâm ve hürmetlerimizi takdim edip ayrılmazdan önce, geçen sayımızda abonelerimize ilâve olarak gazetemizle birlikte verdiğimiz ofset tekniği ile basılmış tablonun münhasıran abonelerimiz için hazırlandığını, tabloda yer alan vesikanın «Budin Kal'asının zaptına dair ferman» *ve anahtarın ise* «Budin Kal'a anahtarı» *olduğunu belirtmek istiyoruz.*

Bu ve mümasili cüz'î hediyeleri sadece abonelerimiz için değil okuyucularımız için de hazırlamaktayız.

Sebil

Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin Hizmetkârlarının Sebil Dergisine Cevabı.

باسمه سبحانه وان من شيء الا يسبح بحمده

السلام عليكم ورحمة الله وبركاته ابدا دائما

Son günlerde neşredilen Sebil isimli dergide «Masonlar Azıttılar Risale-i Nur Tahrif Edildi» diye asılsız, yalan ve serapa iftira olan bir başlıkla neşriyat yapılmıştır. Aynı dergide yeni harfle Risale-i Nur'un neşriyatının muazzez Nur müellifi Hazret-i Üstad'ın müsaadesi olmadan yapılmış gibi hakikate tamamen zıt ve aziz Üstadımızın ruhunu rencide edici haberler işae edilmek istenmiştir. Hakikatı olduğu gibi ifade etmek zaruretine binaen Hazret-i Üstadın yanında ve hizmetinde bulunmamız ve kendilerinin dâr-ı bekaya irtihallerinden bu yana Risale-i Nur neşriyatını yakından takib etmemiz ve alâkamız itibariyle mezkûr isnad ve meselenin asl ve esasını arzediyoruz. Şöyle ki:

• *Yeni Asya'nın yaydığı broşür: Bir gazetenin hâli ahvalinin vesikası*

Mübalâğanın tehlikesi

Kadir Mısıroğlu

Zıtlar birbirini tamamlayan iki yarım daire gibidirler. Birinin ifrad noktası diğerinin tefrid noktasına muttasıldır. Bu yüzden hislerdeki ifradlardan onların zıdlarının tefritine geçmek gayet kolaydır. Aşk - nefret arasında bu hakikatin fiilî tezahürü pek çok görülmüştür.

Memleketimizin çeşitli sebepler ile garp âleminden sadece teknik sahada da olsa büyük ölçüde geri kalmış bulunması Türk münevverinin ruhunda derin ve tedavisi imkânsız bir aşağılık duygusu illeti husule getirmişti. Böyle bir mevsimde onun Garb'a büyük bir iştiyakla dönme hususundaki meylini eline geçen tarihî ve müstesna bir fırsatı değerlendirerek temin eden Mustafa Kemal Paşa'ya karşı bu aşağılık duygusuna musab Türk Münevverinin duyduğu takdir ve hayranlık onun ölümünü müteakip her gün daha müfrid bir şekil alarak maalesef âdeta putçuluğa dönmüştür. Gerçekten bir insanı beğenip takdir etmenin de mutlaka bir ölçüsü bulunmak lâzım geldiğini unutan yarı münevverler -ihtimal pek çoğu da gayri samimî oldukları halde- Mustafa Kemal Paşa'yı medih ve ona perestiş etmekte mübalâğa yarışına girişmiş gözükmektedirler. Hakikatte Mustafa Kemâl Paşa bir doktrin vazıı olmayıp, kendisine kadar devam eden garbın iktibası hareketinde her türlü kayıd ve şarttan azade olarak İslâmî Türk anlayış ve şahsiyetini reddedip Garb'a topyekûn teslimiyeti ifade eden bir hareketin son merhalesinde son derece müessir olmuş bir hareket adamıdır. Böyle olduğu halde sanki bir fikir adamı imiş gibi söz ve hareketleri her tarafta çeşitli tefsir ve izahlara tabi tutulmakta ve bu hususta yığınla kitap çıkarılmaktadır. Ancak bütün bu neşriyat dikkatle incelenirse Kemalist inkılâpların ciddi ve tezadsız bir temel görüşten mahrum bulunduğu kolayca meydana çıkar. Çünkü her şahıs Mustafa Kemal Paşa'nın söz ve hareketlerini kendi kablî rey ve ictihadına göre tefsire tabi tutmakta ve bu durum bir uçtan diğer bir uca kadar çok büyük farklar ihtiva eden birbirine zıd anlayışlara vücud vermektedir. Çetin Altan'a göre o bir marksisttir. Celâl Bayar'a göre o sevilmesi ibadet telâkki edilecek bir mabuddur ki (haşa!.) Liberalizmi temsil eder.

Behçet Kemal'e göre o, sadece taassubun karşısındadır. Fakat Behçet Kemal'in taassub anlayışı İslâm'ın şer'î muhtevasına matuftur. Bazılarına göre o ırkçıdır bazılarına göre ise son derece hümanisttir. Misalleri çoğaltmaya lüzum yoktur. Bu değerlendirmeyi yapan yarı-münevverler her biri kendi inanış ve dâvalarının yürümesi için onun askerî otoritesinden istifade maksadıyla M. Kemal'i kendi ictihadlarının adamı olarak göstermek gayretindedirler. Hakikatte hepsinin nokta-i nazarlarına buldukları istinadgâh doğrudur. Çünkü Mustafa Kemal Paşa safha safha bütün bu görünüşlerden geçmiştir. Bu sebeple o'nun değerlendirilişinde herkes işine gelen bir devreyi nazar-ı itibare almaktadır. Bununla şu netice ortaya çıkmaktadır ki, Mustafa Kemal artık müstakil bir düşünce ve hareketin namına değil, birbirine zıd bir çok düşünce ve hareketler adına ciddî bir istismara tabi kılınmaktadır. Bu istismarın günbegün daha şedid bir mübalâğa ile ortaya çıkması bîtaraf vatandaşın vicdanında dehşetli bir nefred ve istikraha sebep olmaktadır. Türk Milleti'nin inanç ve anlayışlarıyla aslâ bağdaşmayan mübalâğalı medihler ve zoraki ihtirama tabi kılınmalar, Mustafa Kemal'in de onu kendi emelleri için kullanmak isteyen samimiyetsiz yarı münevverlerin de aleyhine bir gelişme kaydetmektedir.

Bir kaç gün sonra 10 Kasım. Hastası, sakatı, ihtiyarı ve her türlü müzayaka içindeki insanıyla bütün bir cemiyeti sokak ortasında mecburî ihtirama durdurmanın ve bu ihtiram sebebiyle bütün vatandaşların hürriyetlerini tahdid etmenin hangi hukuk prensibi ile bağdaştığını sormaktan kendimizi alamıyoruz. Nüfus sayımları dolayısıyle vatandaşın evine hapsedilmesini Anayasa'ya aykırı görenler bu işe ne derler bilmem!...

Kısacası M. Kemal'e karşı izhar edilen muhabbet mübalâğanın şiddetinden, samimiyetsizliğin artık kokmaya başlamasından nefret'e dönüşmek üzeredir. Dedik ya zıdlar birbirini tamamlayan iki yarım dairedirler!...

KEMALİST İNKILÂB'IN ANATOMİSİ

Kadir Mısıroğlu

İsmet Paşa reisicumhur olmuştu ve sanki bir sfenks maskesi takmıştı

Atatürk'ün sofrası sönük ve ıssızdı!..

45

YAKUP Kadri Bey adı geçen hatıratının 137. sahifesinde: «Lâkin o günlerde, Atatürk'ün geçici bir süre için Ankara'ya gidişi münasebetiyle yapılan bir uğurlama töreninde, gözüme çarpan bazı protokol hadiselerinden Atatürk'le İsmet Paşa arasındaki açıklığın epeyce genişlemiş olduğunu sezmemek de mümkün değildi...» dedikten sonra M. Kemal Paşa'nın vefatı haberi üzerine sefir bulunduğu Prag'dan alâkalı vekâletden izin almaksızın gelmesinin nasıl yadırgandığını bu sırada yeni Reisicumhur seçimi kulislerinin ne ölçüde hararetli bulunduğunu tafsil ederek İnönü'nün âdeta tecrid edilmiş ve bir kenara çekilmiş vaziyetden birdenbire Reisicumhur seçilmekle çıkıp değişik bir hüviyete büründüğünü şu satırlarıyla tafsil ve hikâye etmektedir:

«Lâkin, itiraf ederim ki, Yalova'ya varır varmaz bütün bu umutlarımın birer kuru hayalden ibaret olduğunu anlamakta gecikmemiştim. Zira, orada, daha ilk adımımdan itibaren öylesine soğuk bir hava ile karşılaşmıştım ki, şaşırıp kalmıştım. İlk rastlaştığım tanıdıklar, ahbaplar da —ki bunlar arasında Atatürk'ün en yakınlarından Salih Bozok müstesna— bana karşı ne bir arkadaşlık, ne de bir aşinalık izi görebiliyordum. Bu suretle, karımla ben, bütün öğle sonunu, bir zamanlar her köşe ve bucağında kendimizi kendi evimizde, kendi bahçemizde gibi hissettiğimiz Yalova'yı iki yabancı turist acemiliğiyle âvâre âvâre dolaşarak geçirmiştik ve akşam yemeğine davetli olduğumuz Cumhurbaşkanı köşkünün kapısından içeri girerken şöyle bir sahne ile karşılaşmıştık: İsmet Paşa, loş bir holde, arkasını ayakta duran bir bando muzıka takımına vermiş, bir koltukta oturuyor, çalınan çalgıyı dinliyordu ve o kadar dalgın görünüyordu ki, biz, tâ yanına yaklaşıncaya değin yerinden kımıldamamış, ancak kendisine uzanan ellerimizi sıkarken biraz doğrularak iki yanında duran iskemlelere oturmamızı işaret etmekle yetinmişti.

Mızıka ne çalıyordu? Bilmiyorum. Bu benim kulaklarımda bir uğultudan ibaretti. Nitekim, çalgı faslı sona erip İsmet Paşa, dudaklarının ucuyla bize «Hoş geldiniz» dediği vakit, ben hâlâ o uğultunun tesiri altında, onun yüzüne şaşkın şaşkın bakmakla kalmıştım. Onun yüzü de hal ve tavrı gibi değişmiş geliyordu bana. ve neyi ifade ettiğini de anlayamıyordum: Bir somurtkanlığı mı? Bir böbürlenmeyi mi? Bir tedirginliği mi, yoksa sadece bir devlet başkanının resmiliğini mi? Gözümün ucuyla tetkik ettiğim o yüzde bu hallerin hiçbirini kesinlikle seçemiyordum. İsmet Paşa, sanki, bir sfenks maskesi takmış gibiydi.

Biraz sonra, her zamanki nazik, munis haliyle Mevhibe Hanımefendi yanımıza geldiği ve bize eski aile dostluğumuzun tatlı havasını getirdiği vakit de Paşa hazretlerinin o muammalı maskesi yüzünden düşmeyecek, vücudunu kaplayan buzlar erimeyecek ve böylece o önden biz arkadan yürüyerek yemek salonuna girecek, sessiz sedasız sofraya oturacaktık. Bu, bizim bildiğimiz Atatürk'ün sofrasıydı ama, ne sönük, ne ıssız bir hal almıştı? Burasını yedi sekiz yıl evvel, İsmet Paşa'nın yine böyle asık, kapalı bir çehreyle gelip oturması üzerine hepimizin neşesini kaçırdığı akşamki sofraya dahi benzetmek mümkün değildi. Havasında o kadar bunaltıcı bir ağırlık vardı.

İsmet Paşa bizimle ancak tek heceli sözcüklerle konuşuyor ve biz kendisine bir şeyler söylerken hiç anlamamış gibi dalgın dalgın yüzümüze bakıyordu. O, bu tavırları takınmayı acaba Cumhurbaşkanlığının icaplarından mı saymakta idi? Buna ihtimal veremezdim: Zira, İsmet Paşa bu makama talihin cilvesiyle birden bire gelivermiş bir ikbal görgüsüzü değildi. Gerek askerî, gerek siyasî kariyerinin bütün kademelerini herhangi bir başdönmesine meydan vermeyecek surette adım adım, ağır ağır çıkmıştı. Sakarya harbi sonlarına doğru orduda vazifeli bir sivil olarak, emirlerini ve talimatını almak üzere, onu görmeye gittiğim zaman bile - bana karşı bir Cephe Kumandanı gibi - hareket etmesi pek tabiî iken - hiç de böylesine ağır davranmamıştı. Kaldı ki, bu sefer, beni karımla birlikte bir aile sofrasına davet etmiş bulunuyordu. İsmet Paşa gibi ince zekâlı ve takt sahibi bildiğim bir insanın, burada, herhangi bir «resmiyet» ve «protokol» kaidelerinin yeri olamayacağını anlaması gerekmez miydi?

Nitekim, refikaları hanımefendi, bunu anlamış olacaktı ki, yemeğin sonunda karımı alıp hususi dairelerine çekilmişlerdi. Lâkin, bunun üzerine İsmet Paşayla başbaşa kalışım beni büsbütün sıkıntılı bir duruma düşürmüştü. Vaktiyle sohbetinden o kadar zevk aldığım ve bu sohbetleri esnasında zamanın nasıl geçtiğini bilmediğim adamla benim aramda her saniye bir saat kadar uzamağa başlamıştı.

Baktım, olmayacak. Kendisine Çekoslovakya hâdiselerinden bahsetmeye koyuldum. Zavallı Çek milletinin büyük müttefikleri tarafından nasıl yapyalnız bırakıldığını söyledim. Münih konferansının sulhu sağlayacağı yerde yeni bir dünya savaşına yol açacağı endişesini belirtmeye çalıştım. Bunu belirtirken, gerçi, bir kehanette bulunmuş olmuyordum. Zira, o sıralarda Danzig meselesi gereği gibi ortaya çıkmıştı.

İsmet paşa bu konuşmam üzerine, nihayet, derin bir uy-

BAŞSAĞLIĞI

Uzun bir zamandan beri Almanya'da işçi olarak çalışan Mainz'deki mescidimizin bânisi, sevgili ağabeyimiz

Hacı Hafız Emin Akpınar

Türkiye'ye dönüşü esnasında bir trafik kazası neticesi Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur. Aramızdan ayrılığı ile büyük teessür uyandıran kardeşimiz için Cenab-ı Hakk'dan rahmet, aile ve cemaatimize başsağlığı dileriz.

FRANKFURT MİLLİ GÖRÜŞ MENSUPLARI
ve Almanya'daki bütün müslüman kardeşleri adına

ALİ HAYTA

kudan uyanır gibi oldu ve elini dizine vurup:

«— Ah, Atatürk'ü çok vakitsiz kaybettik!» dedi.

Belli ki, o da benim ifade etmek istediğim kuşkular içinde idi ve kendisini ilk defa böyle bir tehlike karşısında yalnız hissediyordu. Gerek askerî, gerek siyasî kariyerinde Atatürk'ün liderliği altında vazife görmeye alışmış olmanın tabiî neticesi saymak lâzım gelirdi bu yalnızlık hissini. Ve İsmet Paşa «Ah, Atatürk'ü çok vakitsiz kaybettik!» demekle bunu pek samimî bir şekilde açıklamış oluyordu.

O anda, itiraf ederim ki, İsmet Paşa, bana her zamankinden daha sempatik görünmeye başlamış ve aramızdaki konuşma eskisi gibi bir hasbihal, bir dertleşme şeklini almıştı. Kendi kendime «Meğer, biraz önce onun hakkında verdiğim hükümlerde ne kadar yanılmışım,» diyordum, «meğer o durgun ve kapalı duruşları bir azamet taslamasını, bir üstünlük duygusunu değil, böyle bir endişeyi böyle bir tasayı ifade etmekte imiş!»

(Politikada 45 yıl, s. 146 - 7 - 8 - 9)

SEBİL YAYINEVİ
P. K. 808 İSTANBUL

- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ?
- Amerikada ZENCİ MÜSLÜMAN'LIK HAREKETİ
- HAKİKAT NURLARI
- LAVRENS'in GİZLİ HAYATI
- MECELLE
- YANYA'DAN ANKARA'YA
- RUS İHTİLALİ VE YAHUDİLER
- BÜYÜK İSLÂM TARİHİ
- MES'ELELER
- OSMANOĞULLARI'NIN DRAMI
- ERMENİ MEZÂLİMİ
- YUNAN MEZÂLİMİ
- MOSKOF MEZÂLİMİ -Cild I-
- MOSKOF MEZÂLİMİ -Cild II
- SARIKLI MÜCÂHİDLER
- İMAM ŞAMİL
- SULTAN VAHİDEDDİN
- SULTAN VAHİDEDDİN
- İSLÂM AİLE HUKUKU
- ANADOLU SAHABELERİ
- MEDİNE MÜDAFAASI
- ARAPÇA
- DİNİ MÜCEDDİTLER
- NAMIK KEMAL
- BÜYÜK MAZLUMLAR
- KIZIL ALFABE
- HACI MURAD
- YAHUDİ
- MUSUL MESELESİ VE IRAK TÜRKLERİ
- MACAR İHTİLÂLİ
- PERTEV BEYİN ÜÇ KIZI
- İSLÂMİYET VE MİLLETLER HUKUKU
- İslâm nazarında DOĞUM KONTROLU
- Kuva-yı Milliye'nin Kadın Kahramanları

TÜRKÇESİ Ahmed SELÂMİ

Korutürk'ün «Şerîata karşı değilim» demesi üzerine(7)

REİSİCÜMHUR Sayın Fahri Sâbit Beyefendinin «Şe îata ka şı hiçbir sözüm yok, benim m¨nâkaşam Şeîatçılık üzerinedir» demelerinin ŞERÎAT mevzuuna kısmen de olsa müsbet ve yeni bir bakış zâviyesi kazandırmasını temenni ve arzu etdiğimizi, geçen haftaki yazımızda beyân etmişdik. Çünki en az yarım asırdır Mukaddes ŞER ATIMIZA (dînimize) yapılan ve muayyen bir putlu ve mutlu azınlık (ekalliyet) istibdâdıyla tevâlî etdirilen tasallut ve tegallüpler cümlenin ma'lûmudur. Üstelik Türkiye Cümhûriyeti Devletinde en selâhiyyetli mevkide bulunan bir zâtın mukaddes ŞERÎATIMIZLA alâkalı beyânları, müslüman ekseriyyeti elbetde pek yakından alâkadâr edecekdir. Zirâ i'lâ-yı kelimetullah için yani Allah'ın dîni (ŞERÎATI) için en az bin senedir gazâ meydanlarında canını vermeyi en yüce bir mertebe kabûl edip, bunu, ŞEHİDLİK olarak türkülerine varıncaya kadar da harsiyâtının hemen hemen her şubesinde tuğralaştıran bir millet, ebedî nizâmı olan dînine (ŞERÎATINA) horlayanlarla, O'na bağlı ve hürmetkâr idâreciler karşısında pek tabiîdir ki aynı hissiyyât ve tefekkürât ile meşbû' bulunmiyacakdır. Tasrîhi zâiddir ki Müslüman bir millet, dînine (ŞERÎATINA) horlayan ve yan bakanlara dost ve yardımcı olamaz. Çünkü bizzat o dîn (o şe îat) bunu böylece istemekde; Allah ve Rasûlü ile O'nun ŞERÎATINA dost olana dost, düşman olana düşman olacaksın; dostluk da düşmanlık da Allah içindir demekle ve bunu en aslî ve umûmî kavâidi arasında zikretmektedir. Böyle bir dîne (ŞERÎATA) sâhib olan insanlardan, ŞERÎATLARINA düşman olanlara dost olmalarını taleb etmek, onları, dinlerinin aksi istikâmetde bir îmân ve fiile cebretmek demekdir. Bu ise, en korkunç bir zulümden ve en çirkin bir tazyikden başka bir ma'nâya gelemez. Binâenaleyh dînî, îmânî, fikrî ve vicdânî hürriyetler dünyânın her yerinde en boş ve en tabiî insan hakları olarak artık ele ve dile alınır olmuşken, Türkiye bunun hâricinde tutulup birtakım mevhûm ve muhayyel tehlikeler ülkesi yapılmamalıdır. İslam'ın (Şerîatın) münkiri yani kâfiri bir avuç ekalliyetin mukaddes ve muazzez bir kısım mefhumlar ve ta'bîrât üzerinde saltanat kurmasına, samîmî hiçbir müslüman aslâ rızâ gösteremez. İnanan insanlar için hakkın ve adâletin müdâfaa ve muhâfazasından daha aslî ve daha umûmî hiçbir vazîfe de düşünülemiyeceği, dînî (ŞER'Î) bir kânun olarak ortadadır.

● Bu i'tibarladır ki Mukaddes ŞERÎATIMIZ, Kâinâtın yaratıcısı bulunan Allah Azze ve Celle Hazretlerinin beşeriyyete müteveccih irâde bütünü olarak, bizim yegâne mukadderât ve nâmûsumuzdur. İman, mekân ve eşyaya âid idrâklerimizin istisnâsız tamâmında varacağımız kıymet hükmü, vâsıl olacağı ana kaynak hâlinde mutlaka ve dâimâ ALLAH'ın irâdesine açılmak z rundadır. İşte Allah'ın istediği Allah'a îmân bu... Bunun içindir ki, Allah'ımızın bir irâdesi olan Mukaddes ŞERÎATIMIZA zerre kadar yan bakışla, Allah Azze ve Celle'ye îmân kâbil-i te'lif edilemez.

ARZETDİĞİMİZ gibi ŞERÎATIMIZ, Allah'ımızın ins ü cinne âid olarak sevketdiği ilâhî irâde ve kânun bütünüdür. Bir insan, irâde ve kânunlarını tanımadığı, nakıs bulduğu, geçmez ve işlemez telâkki etdiği bir varlığı, nasıl olur da RAB'ÜL - ÂLEMÎN kabûl eder? Buna imkân düşünülemiyeceği elbetde mutlakdır. Böyle olunca, artık gözboyamalar devrini herşeye rağmen kapatmalı; mertçe, nâmusluca, cesurca, haysiyetlice ve şereflice yani müslümanca ortaya çıkılmalıdır. Açıkça denemese bile apaçıkça kabûl edilmelidir ki:

ALLAH'ın irâdesi ve kânunları demek olan ŞERÎATA zerre kadar muhabbetsizliği ve îmânsızlığı olup da yan bakanın, müslümanlığı ve Allah'a îmânı, aklın, mantığın ve muhâkemenin kabûlüne mazhar bir keyfiyet değildir.

Kâinâtı yaratan Allah, Rasûlüne (elçisine) irâde ve kânunlarını tebliğ etdirmiş olup, bu tebliği de duymayan, Türkiye'de ne bir çoban ne de bir reis kalmışdır... Binâenaleyh hiçbir kimse, «Ben Allah'a inanırım, müslümanım da, ama şerîata karşıyım!» gibi zırvaların en zirvası inkârcılıklara tenezzül etmemelidir. Aksi halde bu kabil sözler, onun, Allah'ın kânunlarını yani irâdesini tanımadığına; binnetîce Allâh'a da Allâh'ın istediği gibi îmandan mahrûm bulunduğuna delâlet etmiş olacakdır.

İşte Cümhûriyet Devletinin kurulduğu senelerde onun başında ŞERÎAT VEKÎLİ olarak bulunan bir zâtın evvelki yazılarımızda iktibâs etdiğimiz satırları, bu hakîkatların beyân ve îzâhından ibâretdi. Bilmeyiz o satırları veya tefsîr kitablarını da mahkûm edecek bir ŞERÎAT (dîn) düşmanı ferd veya bir kânûn, cihanda mevcûd mudur?

• FİLDİŞİ KULEDEN

Cemil Meriç

Düşmeyen Kal'e (2)

EVET, hasta bir cemiyetin dili de hasta. Batıcılarımız bizi ne bahasına olursa olsun tarihten koparmak istiyorlar, tarihten, irfandan, mukaddesden. Bu intiharın adını «çağdaşlaşmak» koymuşlar. Kur'andaki her kelimeye düşmanlar. Neden? Mazimizde bir gurur yarası mı var? Bir bozgunun hatırasıyla mı tedirginiz? İslâmiyeti kılıç zoruyla mı kabul ettik? Hayır. Bu kocayan bir medeniyetin kendi kendini tahrib çılgınlığı. Dil, imanın son kalesi, imanın ve haysiyetin. Bu kavgayı kaybettik mi, yokuz. Dilimizdeki mücerred kelimelerin çoğu Arapçadan geliyor. Arapça, asırlarca tefekkür dilimiz olmuş. Batıdaki Latince gibi. Üstelik mukaddes kitabımızın da dili.

«Hem medeniyet, hem de din bakımından birlik gösteren ülkelerde medeniyet dili din dilidir. En iyi örnek Arapça. Türkler, İranlılar ve müslümanlığı kabul eden öbür kavimler Arapçayla temasa geçtikten sonra, dilleri Arapça kelimelerle ve Arapçadan örnek almarak yapılan sözlerle dolar. (A. Meillet)

Aynı hakikat, seksen yıl önce Türkçe bir dergide (Mecmua-i Ebuzziya) şöyle ifade ediliyordu: «Bugün her arapça kelime yerine Türkçe bir kelime koymak istiyenler düşünmüyorlar mı ki bizim için din, mezhep, iman, namus, hamiyet, gayret, iffet, ismet gibi sıfatların cümlesinden vazgeçmedikçe mümkün olamaz bu.

Çünki bu sıfatların yerine konacak kelimeler o göklere çıkardıkları «eski» Türkçede yok. Yazdıklarımızı halk anlamıyormuş! Yapmamız gereken şey, üslubu ve kelimeleri değiştirmek değil, halkı yetiştirmek.»

Ama tasfiyeciler lâf dinlemiyorlardı. Celâl Nuri, dili zenginleştirmek: «Ona yeni mefhumlar kazandırmak, kelimeleri kesin ve aydınlık tariflere bağlamakla olur» diyordu. Atmak değil almak zorundaydık. Ama Celâl Nuri bir gazeteciydi nihayet. Ne büyüleyici bir üslupkârdı, ne bir dil mütehassısı. Tasfiyecilere en susturucu cevap Türk lehçelerinin abidevî lügâtını inşa ve ibda eden Hüseyin Kâzım Kadri'den geldi:

«Kadisiye mağlûbiyeti üzerine eski İranın düştüğü zeval ve inkirazdan muzdarib ve nâlan olan Firdevs-i Tusi, Arabların ve araplığın en büyük bîaman düşmanı idi. «Şehname» de kullandığı Arab sözleri yüzden ziyade değildir.»

Can çekişmesi uzun sürmemeliydi bir medeniyetin. Mezarcılar sabırsızlanıyordu. Son kale kalmıştı direnen, namus belâsı bir direnişti bu, diz çöken bir direniş. Bu kılıç artığı intelijansiya, çoktan kaybetmişti imanını, lâf olsun diye döğüşüyordu.

Çeyrek asır önceki dil münakaşalarını hatırlıyorum. İmhası gereken tek düşman, Osmanlıcadır. İhtilâf, teferruattadır sadece. Mühacimler dürüst, müdafiler tabansız ve pısırık. Birincilerin dudağında büyük bir slogan var: İnkılap; ve arkalarında bütün bir batı medeniyeti. İkinciler de aynı mukaddeslere yani aynı yalanlara esir. Ama ayaklarında çöken bir medeniyetin zincirleri: yürüyemedikleri için koşanlara kızıyorlar.

Almanya'da «Germanistik», Heidelberg'de klasik filoloji öğrenimi yapan genç bir doktor, bu keşmekeşi bir an önce sona erdirmek için kaleme sarılıyor. Cesur, coşkun, samimi. Çevresindekilerden fark[illegible] olmak. Gemilerini çoktan yakmıştır, Suat Yakup Baydur. Kudsiyetine inandığı bir dava için çarpışıyor. Genç ilim adamını kütüphanesinin dost mahremiyetinden koparıp agoraya fırlatan bu inanç. Her darbesi an'ane kalesinde büyük gedikler açan bu yaman silâhşörün karşısında, son Tanzimat aydınları susacaklardı elbette. Susacaklardı çünkü cahildiler ve yukardan gelen her sese secde etmek bu mütereddi ve müterredid intelijansiyanın tarihî vazifesiydi. Baydur, Janus'a benzetiyordu onları. Bir taraflarıyla Doğu, bir taraflarıyla Batı'ydılar. Ama ne Doğu'yu tanıyorlardı, ne Batı'yı. Ne maziydiler, ne istikbal. Doğulu kalacaksak, Arapça ve Farsça okutmalıyız; batılı olacaksak, mekteplerimize hellence ve lâtince konmalı, diyordu Baydur. Ve bir İskender gururuyla Gordiyon'un asırlık düğümünü kesip atıyordu: «Doğuluysak doğululuğumuzu bilelim, batılıysak batılılığın gerektirdiğini yapalım.» Ucuz bir kabadayılıktı bu; çünkü karşısında doğulu olduğunu söyleyecek namuslu bir aydın yoktu, namuslu daha doğrusu cesur. Doğu, irticaydı, levisdi, cüzzamdı. Bu kolay zafer, sarhoş etmiyordu kahramanımızı. Teklifleri oldukça insaflıydı. Zira meselelerimize «tarafsız» bir müsteşrik edasıyla eğilen klâsik filoloji doçenti, ne de olsa bir Anadolu çocuğuydu. Ne Agayef gibi din değiştirmemizi istiyor, ne de Velidî gibi İngilizceyi resmî dil yapalım diyordu. Baydur'a göre, intelijansiyamız klâsik dilleri öğrenmeliydi:

Yunanca ve Lâtince bilmezsek, Batıdan alacağımız mefhumları nasıl anlayabilirdik. Kültür sefaletimizin kaynağı, bu cehaletti. Avrupa sırtını Olemp'e dayayarak Avrupalılaşmıştı. Biz de Osmanlılıktan kurtulmak için aynı kutup yıldızına yönelmeliydik.

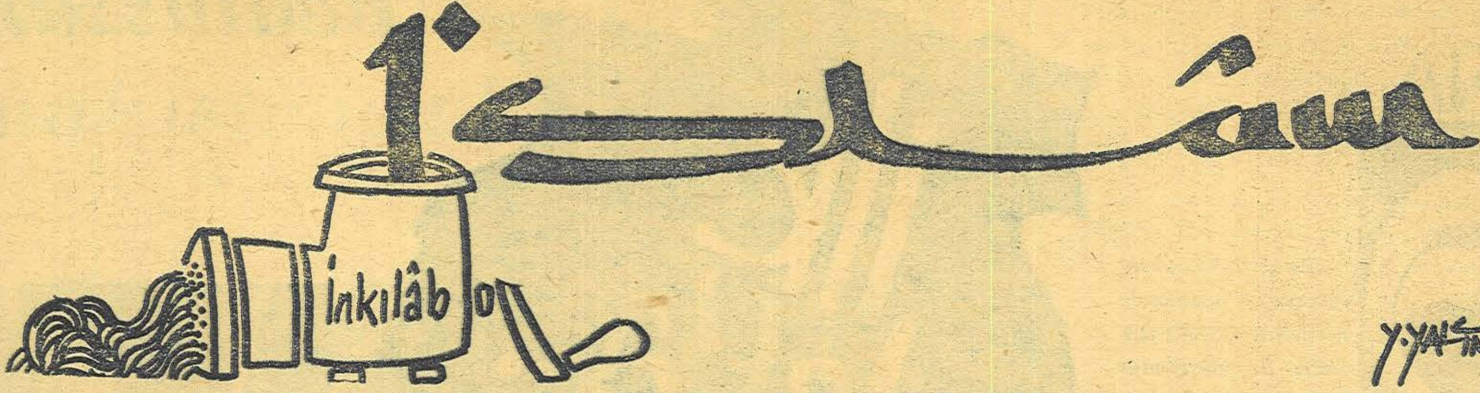
Eskiden bir üniversiteli kullandığı kelimelerin nerden geldiğini bilirdi, şimdi karanlıklardadır. Arche'nin manasından habersiz bir okuyucu, arkeoloji'den ne anlar? Kurtuluş Yunanlaşmaktadır, genç filolog'a göre, Türk kalarak Yunanlaşmakta.

Bugünkü bedbaht neslin kafasını yoğuranlar, çeyrek asır önce böyle düşünüyorlardı. Çölde vaazlar vermiyordu Baydur. Arkasında «ilerici» Türk basını vardı, Ataç'ları, Atay'ları, Eyüboğlu'ları ve muhteşem Dil Kurumu'yla Türk basını.

Ummanı ırmağa bağlamak isteyen bu allameler, bin yıllık tarihimizden habersizdiler. Bir medeniyetin emr-i yevmi'lerle değişmeyeceğini bilmiyorlardı. İki ayrı millet vardı Türkiyede: köksüz bir intelijansiya ile mukaddeslerine sımsıkı sarılmış, muzdarib yığınlar. Hem oyuncu hem seyirciydi intelijansia, kendi yazdıklarını kendi okuyordu. Bizans bataklığını kurutan ve nakus yerlerinde ezanlar okutan bir kavmin çocukları düşmanlarının bayrağı olan hellenizme nasıl gönül verebilirdi?

Baydur'a dönelim: Zira dil inkılâbı denen tahrip salgınının en ciddi ve en şuurlu temsilcisi, o. «Dil ve Kültür» yazarı, daha ilk makalesinde, meseleyi şöyle koyuyor: 1) Dil inkılâbına lüzum var mı? Cevap: var. 2) Dil inkılâbı yapmak iddiasıyla dilin tabii gelişmesine müdahale caiz mi? Cevap: caiz. Osmanlıcada da, dil inkılâbından çok önce bir Türkçeleşme cereyanı var diyor Baydur... Milliyet şuurunun uyanmasıyla kuvvetlenen bir cereyan. Aynı gelişme Avrupa dillerinde de yok mu?

Biz de diyoruz ki: Osmanlıca, İslâmiyeti kabul eden ve Anadolu'ya yerleşen Türklerin dilidir: üç kıtayı fetheden bir kavmin dili.. girift, zengin, muhteşem. Yazı diliyle konuşma dili arasındaki farklar, aşağı yukarı, bütün dünya dillerindekilerin aynı. Her okur-yazar, Sinan paşa'yı da, Koçu Bey'i de, Evliya Çelebi'yi de sıkıntı çekmeden anlar. Tac-ed Tevarih'den veya Hümayunname tercemesinden halk'a ne.. Kalabalığın her ülkede okuduğu kitaplar mahduttur. Fransız köylerine giren iki kitap var: Kitab-ı Mukaddes'le Almanak. Avrupalı bilginlerin eserlerini Lâtince yazmamaları insanlığın düşünce tarihi için bir felâket olmuştur, bazılarına göre. Lucien Febre, son Fransız ansik-

lopedisinin muhteşem önsözünde millî dillerin sahneye çıkmasını beşeriyet hesabına esefle karşılar. Tarihçeye göre Avrupanın tek dili yani tek düşüncesi vardı XVI. asra kadar. Herkes herkes için çalışıyordu. Dil birliği, Avrupayı kaynaştırmıştı. İslâm dünyasında da her bilgin Arapça konuşuyordu, yani «beşeriyet-i mütemeddine»in iki ana dili vardı: Lâtince, Arapça. Dünya, Babil kulesine dönmemişti. Millî dillerin sahneye çıkışı Edebiyatın şiir ve tiyatro gibi bazı şub leri için hayırlı olmuş, tefekkürü geriletmiştir. Asırlarca süren dil birliği zekâ için kaybolan bir cennet'dir. Çağdaş Avrupanın en büyük tarihçi erinden biri böyle düşünüyor. Yanıldığını söyleyebilir miyiz? Hem Avrupalı bilginlerin eserlerini Lâtince yazmayışlarıyla Türkçenin argolaşması arasındaki münasebete akıl erdirmek cidden güçtür. Dil ki, yalnız bir milletin değil, belki bütün bir medeniyetin ifade vasıtasıdır, herhangi bir fert veya teşekkül mazinin halin ve istikbalin bu ortak hazinesine tasarruf selâhiyetini nereden alıyor?

Baydur'u okuyalım: **«Osmanlıca Batının yeni mefhumlarını karşılamak için kelimeler uydurmamış mı? Neden Türkçe de uydurmasın?»**

Cevap: Karşılığı bulunmayan bir mefhuma Türkçe bir kelime aramak başka, dilin madde-i asliyesi olmuş lafızları, kökl ri Arapça ve Farsçadır diye kovmaya kalkışmak başka. Biri inşa, öteki tahrip. Cedlerimiz, buldukları yeni kelimeleri devlet zoruyla kabul ettirmediler. Her buluş yeni bir teklifti sadece. Kabul edip etmemek onu kullanacak olanlara aitti. Kelime üretmeye memur ulema-yı rüsum'u yoktu Osmanlının.

Baydur der ki: **«Türkler, İslâm medeniyet çevresinde iken doğan Osmanlıca, Türkler bu medeniyetten ayrılıp Avrupa medeniyeti çevresine girdikleri zaman karşılarına çıkan yeni mefhumları ifadeye yetmemiştir.»**

Avrupa medeniyeti çevresine bugün mü girdik? Tanzimattan beri Avrupalılaşmıyor muyuz? Abdullah Cevdet neslinin âşina olmadığı kaç yeni mefhum var?

Sonra yazar, dil kurumuna ne lüzum vardı, sual-ı mukadderini cevaplandırıyor: **«Lâtin harfleri Arapçadan gelme kelim lerin okunuşunu lâyıkıyla belirtemiyordu.»** (bu iş için koskoca bir kuruma ihtiyaç var mı? Üniversitede veya eğitim bakanlığında kurulacak herhangi bir heyet harfleri islâh edemez mi? Demek alfabe dile uymuyor diye bin yıllık dili tahrip edeceğiz. Buna alfabe değil Prokûst'ün yatağı derler.)

«Arapça ve Farsça mekteplerden kaldırıldı, gençler aynı kökten gelen Arapça kelimeler arasındaki bağları göremiyorlar.» (mekteplere Arapça ve Farsça dersleri koymak bu mahzurları ortadan kaldırmaz mı? Neden Grekçe ve lâtince okutacağız da dilimizin esas rükünleri olan o iki dilin «mebâdi»sini öğretmeyeğiz çocuklarımıza?)

Baydur devam ediyor: **«Mevcut ıstılahlar eksik ve sistemsiz, yeni mefhum ve kelimelere ihtiyaç var.»**
(bu da üniversitenin işi.)

«Anadolu ağızlarında yaş yan, konuşma dilinde kullanılan kelimeleri yazı diline s kmak lâzım.»

(Şairlerimiz, romancılarımız, gazetecilerimiz ne güne duruyor?) **«Daha önceki gelişme ve son inkılâplar göz önünde tutulunca öteki inkılâplara muvazi olarak bir dil inkılâbının yapılmasının ne kadar lüzumlu ve yerinde olduğu açıkça kendini gösterir.»**

(İnkılâp her içtimaî tasarrufa meşruiyet kazandıran bir tılsım mı? İnkılâbın isabetsizi olmaz mı? İnkılâp mı insanlar için, insanlar mı inkılâp için?)

Kaldı ki T.D.K. bu mucip sebepler çerçevesini çoktan parçalamıştır. Rahipleri afaroz müessesi olan bir kilise karşısındayız. Bu yaman teşekkülün başlıca görevi mikrop üretir gibi «tilcik» üretmek, Türkçenin nahvini ve inşasını bozan müritlerine «ödül» dağıtmak, fermanlarına karşı koyan hadnâşinas'ları edebiyat cumhuriyetine sokmamaktır. Biz eminiz ki Baydur yaşasa sevgili kurumun un ürettiği tilcikler karşısında dehşet duyardı.

Batı dillerinden alınacak yeni mefhumlara gelince, bunlar ya beşeridirler o zaman yeni olamazlar ve mutlaka dilimizde de karşılıkları vardır ya bir icadın yani bir fethin beratıdırlar, böyle kaç mefhum var? Onları olduğu gibi almışız veya Türkçeleştirmişiz, kim ne diyebilir..

Baydur'a göre **«devlet, mektep programlarına yeni terimler sokmuş, fakat edebiyat diline karışmamıştır.»** Daha nasıl karışacaktı? Genç hafızalara yerleştirilen «tilcik»ler üredikçe üremiş, nesillerin zevk selâmetini bozmuş, onları tarihlerinden ve mukaddeslerinden koparmıştır. Bu ülkenin aydınları yıllarca tek hürriyet tanımışlardır: **Dillerini tahrib hürriyeti.** Evet, tefekkür yasaklanmış, irfana sadakat **« hanet-i vatan yye»** olarak gösterilmiştir. Dil devrimi, genç zekâları felce uğratan bir afyondur. Her ideoloji gibi halkçılık, milliyetçilik, ilericilik gibi sevimli mefhumların arkasın saklanmıştır. Bu ihanetin vebalini sol'un cılız omuzlarına yükleyemeyiz. İpler yine Avrupa'nın elinde. Facia Tanzimat'da sahneye konuldu. Harflerimizi terakkiye mani bulanlar Volney, Baron de Tott gibi müseccel İslâm ve Türk düşmanlarıydı. Münif paşa onların şakirdididir. Bin yıllık bir medeniyeti unutturup, dikkatlerimizi mevhum bir tarih-öncesine çekmek isteyenler hep Batı'nın şuurlu veya şuursuz ajanlarıdırlar.

Bir kelimeyle bu maşerî cinnet de müstagriblerimizin eser-i marifeti. Aydın ihanetinin son ve kahir tecellisi. Ama bu kale düşmeyecektir. Yıllarca en güzide zekâlar bir yalanın kurbanı oldu, bir abesler dünyasında yaşadık. Uçurumun kenarındayız. Doğru Fakat Saflarımız gittikçe sıklaşıyor Dil faciasını bütün buudları ile kavrayan inanmış ve uyanık gençler seslerini yükseltiyorlar. Yarım asır unutulan nesiller, nasıl bir aldatmacanın kurbanı olduklarını yavaş yavaş anlıyorlar. İşte D. Mehmed Doğan'ın bir ithamnâmeye benzeyen kitabı («Batılılaşma ihaneti» 1975). Genç yazara göre dil devrimi, aydın ihanetinin bir safhasıdır. Bu isabetli t şhisi inkâr kabul etmez vesikalarla destekleyen araştırıcı hükümlerini dört maddede hülâsa ediyor.

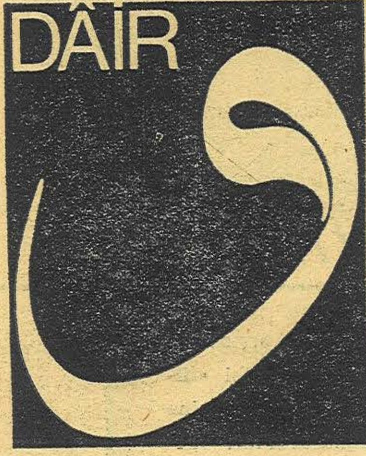
1. Dil devrimi, oplum ferdlerinin kendi aralarında ve yönetici kadroyla haberleşmesini güçleştirmiştir. Toplum katları ve nesiller arasındaki bağların kopmasında, en azından gevşemesinde (heyhat sayın Doğan da bu meşum devrimin tesirlerinden koruyamıyor kendini) etken olmuştur.

2. Dil devrimi, bürokrat aydın kadronun toplumdan kopuşunu belgeleyen bir yabancılaşma hareketidir. Dil, halk-aydın farklılaşmasını belirleyen ana kriterlerden biri haline gelmiştir.

3. Dil devrimi, halkçı bir hareket olarak kabul edilemez. Halka rağmen yürütülmesi bir yana, halkın dilinden ayrı suni bir dil yaratılmaya çalışılmıştır. Bu dil halk tarafından (zorla benimsetilen kelimeler dışında) benimsenmemiştir..

4. Dil devrimi bir millîleştirme hareketi olmamıştır. Batılılaşmaya yönelik bir harekettir. Sonra yarınki nesillere haykırıyor: «Gerçek yurtsever yarınki Türkiyenin haysiyetli temeller üzerinde yükselmesini amaç olarak almalı ve bu amacın gerçekleşmesini engelleyici hiçbir meseleyi ihmâl etmemelidir. Millî birliğimizin temel taşlarından dilin yabancılaşmasına karşı çıkılmalıdır.. Binlerce yıllık bir kökten gelen ve fakat Anadolu'da bin yıllık bir oluşum içinde ortaya çıkan Türk dilini savunmak, bizi halkımıza millî tarihimize, dolayısıyla dâvâmıza bağlayacaktır.»

İSLÂM YAZISINA DÂİR

RİSALE-İ NUR VE İSLÂM HARFLERİ

15

RİSALE-İ NUR KÜLLİYATINDAN

Risâle-i Nur Külliyâtı içerisinde «ONSEKİZİNCİ LEM'A ismiyle şöhret bulan ve ehemmiyetini, Bediüzzaman Hazretlerinin «acîb lem'a» vasfıyle belirttiği Risâle, bilhassa Hazreti Ali (R.A.) nin ısrarla üzerinde durduğu Lâtin harflerinin kabulü, tatbik tarzı ve İslâm harflerinin muhafazası mevzûlarını ihtiva etmektedir.

SEBİL, bu güne kadar muhtelif sebeplerden dolayı lâtin harfleriyle neşrinden tevakki edilen meşhur Lem'anın tamamını neşretmek kararıyla okuyucularına takdim eder:

Bediüzzaman Ha... uzak tu...

NEŞR

Onsekizinci Lem'a

* **Birinci Kerâmet-i Aleviyye** *

(CÂY-I DİKKAT)

Şu acîb Lem'anın ehemmiyeti üç noktadan geliyor:

BİRİNCİSİ ve en mühimmi gizli kalmış gaybî mühim bir mu'cize-i Ahmediyyeyi (A.S.M) (Hâşiye: 1) cevâmiu'l kelem nev'inden, iki cümleden ibaret bir hadîs-i şerif iki sahîfe kadar hakâik-ı tarihiyyeyi ve iki devlet-i azime-i İslâmiyyenin hâtimelerini ifade ediyor.

İKİNCİSİ: Kerâmât-ı evliyâ hak olduğuna kat'i bir bürhan gösteren Hz. Ali (R.A.) nin Lâtin hurûfunun kabûlünü tam tarihiyle ve tar -ı tatbîkını iki kelime ile göstermesidir.

ÜÇÜNCÜSÜ: Risâle-i Nur şakirdlerine ve nâşirlerine karşı Hz. Ali (R.A.) nin irşadkârâne ve teveccühkârâne bakması ve işaret etmesidir.

*
**

Hazreti Gavs-ı A'zam Şeyh-i Geylânî'nin sarâhat de ecesindeki kerâmet-i gaybiyyesini te'yid ve takviye eden Hazreti Esed'ürllahü'l Gâlib Ali ibni Ebî Tâlib Radiyallâhü Anhü ve Kerremallâhü Veche, **Kaside-i Ercûze**-i meşhûresinde aynen ihbarât-ı Gavsiyyeyi tasdik edip işâret ediyor. **Mecmuat'ül Ahzâb'ın** 587. sahifesinden 597. sahîfesine kadar o Ercûze'dir. O Ercûze'nin mevzuu ve içindeki maksad-ı aslî ism-i A'zamı tazammun eden altı smin ehemmiyetini beyân etmek, hem o münasebetle istikbaldeki bir kısım umûr-ı gaybiyyeye ve te'sîs-i İslâmiyetde bir kısı mücâhedâtına işaret e mekdir. Evet Hazreti İmam, üstadı olan Habîbûllah Aleyhisselâtü Vesselâm'dan aldığı dersin bir kısmını işâri bir sûretde zikrediyor. Feth-i Hayberdeki hem kerâmet-i Aleviyye olan hârika vak'ayı bahsettiği gibi te'sîs-i İslâmiyete temas eden mühim noktaları da bahsediyor. Sonra istikbâle bakıyor. Peygamber-i Zîşân Aleyhisselâtü Vesselâm'dan aldığı dersle bir kısım a'râbın ona karşı isyanlarından hiddet ederek demiş: (Arabça metin) yani dokuz karn sonra «Fürs» yani akvâm-ı şarkıyye a'râb üzerine hücum edecek, gâlebe edip hayvan gibi a'râbı kesecek. Öyle müthiş fitneler, karanlıklı musîbetler ki, en karanlıklı geceden daha karanlık olacak.

İşte Hazreti Ali (R.A.) nin bir kerâmet-i bâhiresi ki, kendinden beşyüz sene sonra gelen ve Arab Devlet-i Abbasiyyesini mahveden ve hadsiz kütüb-ü İslâmiyyeyi nehr-i Frat'a döken ve a'râbı gayet zalimâne katl eden **Hülâgû** vak'a-i meşhûresini haber veriyor. Çünkü meşhur olan «karn» kırk sene değil, o zaman ıstılahınca ağleb-i ömür olan altmış seneden ibarettir. Çünkü bir devir altmış senede değişir. Bu suretle İmam-ı Ali (R.A). nin Hicret'den otuz sene sonra KÛFE'de yazdığı bu ERCÛZE'deki dokuz defa altmış otuza ilâve edilse beşyüz yetmiş oluyor ki, Cengiz'in ve Hülâgû'nun hücum ve tahribât zamanıdır. Sonra Hazreti Cebrâil'in Alâ Nebiyyinâ ve Aleyhisselâtü Vesselâma huzur-u Nebevîde getirip Hazreti Ali (R.A.) ye «sekîne» namiyle bir sahîfede yazılı ism-i A'zam, Hazret-i Ali (R.A.) nin kucağına düşmüş.. Hazreti Ali (R.A.) diyor: «Ben Cebrâil'in şahsını yalnız alâimü's semâ sûretinde gördüm. Sesini işitdim. Sahîfeyi aldım. Bu isimleri içinde buldum.» diyerek bu İsm-i A'zamdan bahs ile bâzı hadisâtı zikirden sonra t hdîs-i nîmet sûretinde diyor ki: (Arabça metin) Yanî, evvel-i dünyadan kıyâmete kadar ulûm-u esrâr-ı mühimme bize şuhûd derecesinde inkişâf etmiş.. Kim ne isterse sorsun. Sözümüze şüphe edenler zelil olur. Sonra ism-i A'zam içinde bulunan o altı esmâ-i hüsnâ'dan bahsedip birdenbire aynen Gavs-ı Geylânî'nin ihbâr-ı gaybîsi gibi Hülâgû asrından bu asrımıza bakıyor, ikinci bir kerâmet-i gaybiyyeyi ızhar ediyor ve diyor ki: «Ahrufi ucmin suttırat testîrâ.. (Haşiye: 2) Bitte bihel emîru vel fakîrâ» Yani, ondördüncü a r-ı Muhammedîde (A.S.M) bin üçyüz kırkdokuz ve Rûmîce bin üçyüz kırkyedide Arabî hurûfunu terk edip ecnebî ve ucmî hurûfuna İslâm içinde başlanacak. Hem umum, hem fakîr ve zengîn, emîr ve işçi, çoluk ve çocuk dersler ile o hurûfu cebren öğrenecekler. Çünkü bir nüshada «be'te» dir, «be'te» ise gece çalışmasıdır. «Bitte» ise kat'ı ve cebri ifade ediyor.

«Ahrufi ucmin» fıkrasındaki «ucmin» ise o zamanın ıstılâhınca Arab'ın gayrı Lâtince ve frengî hurûf demektir. Sonra diyor: (Arabca metin) Yani, kim inâyet-i İlâhiyyeye mazhar ise Hazreti Cebrâilin tâbîriyle bu (Arabca metin) Yani, o bid'alar ve ucmî ve ecnebî hurûfun intişar zamanı olan o âhir zamanın fenâ adamları bir kısım ulema-i sû'dür ki, hırs sebebiyle batınlarını haramla doldu mak için bid'alara yardım ve fetvâ verenlerdir. Sonra bir kısım ulemâ-i sû'ü tokatlamak için de birisiyle konuşuyor. Der: (Arabca metin) Yani, o zaman yetişen ve âlimlerden olan insan. Cenab-ı Hakdan o fitnenin şerrinden muhafaza için sana ders verdiğim ism-i A'zam ile duâ et.. (Arabca metin) Yani, biz âl-i Beyt'den her kürbet ve şiddet zamanında bir gavs çıkıp imdât ediyoruz.

Esed'üllah'ül Gâlib Hazreti Ali (R.A.) ibni Ebî Tâlib Kerremellahü Veche ihbârât-ı Gaybiyyeye aid şu kasîdesinin bir kısmında Risâle-i Nur şakîrdlerine bilhassa baktığına müteaddit emâreler var. O da Gavs-ı Geylânî gibi Risâle-i Nurun makbûliyyetini imza ediyor ve alkışlıyor.

BİRİNCİ EMÂRE: Lâtin hurufunun İslâmlar içinde cebren kabul ettirildiğini teessüfle bahsedip ve ulemâ-i sû'ü tokatladığı yerde birdenbire birisiyle irşadkârâne konuşuyor ve diyor ki: «Yâ müdriken Lisekîne-i kudsiyye olan ism-i A'zamı Cenab-ı Hak ona hediye eder. Onunla o zamanın şer ve fitnelerinden kurtarır. Bu sözden dört sahîfe evvel yine demiş: (Arabça metin) Yani, kim saadete mazhar ise, said ise, şakî değilse o i m-i A'zam onun boynunda mübarek bir gerdanlık hükmünde bir nüsha olur. Sonra diyor:

(Hazreti Ali) (R.A.) «ikinci bir kerâmeti gaybiyyeyi ızhar ediyor ve diyor ki: «Ahrufi ucmin suttırat tastîrâ - Bitte bihe'l emîru ve'l fakîrâ» Yani, Ondördüncü asr-ı Muhammedî (A.S.M.) de bin üçyüz kırk dokuz ve Rumîce bin üçyüz kırk yedide Arabî hurûfunu terk edip ecnebî ve ucmî hurûfuna İslâm içinde başlanacak. Hem umum, hem fakir ve zengin, emîr ve işçi, çoluk ve çocuk gece dersleriyle o hurûfu cebren öğrenecekler. Çünkü bir nüshada «be'te» dir. «Be'te» ise gece çalışmasıdır. «Bitte» ise kat'ı ve cebri ifade ediyor. «Ahrufi ucmin» fıkrasındaki «ucmin» ise o zamânın ıstılahınca Arabın gayri lâtin...

Hazretleri'nin ısrarla gözlerden
tutulmak istenen bir Risalesi'ni

REDİYORUZ

zâlike'z-zamân» sana verdiğim ders ile hıfz duâsını et.. İşte bu «müdrik» aynen Hazreti Gavs'ın kasîde-i meşhûresinde «müridî» dediği adamın aynıdır. Çünkü eskide, aynı fitneden bahsedip umum içinde hususi bir adama iltifat gösteriyorlar. Kasîde-i Gavsiyyede «mürîdi» ilm-i cifr ve on yedi emâre ile Molla Saîd'dir. Hem el kürdî oluyor. Tahakkuk etmiş Risâle-i Nurun bir vasıta-i neşri olan Üstadımızın hem ismi, hem lakabı «müridi» lafzında olduğu gibi aynen Hazreti Ali (R.A.) nin «Yâ müdriken lizâlike'z zamân» (Hâşiye: 3) ilm-i cifr ile ve hesâb-ı ebced ile aynen hem Molla Saîd, hem el kürdî oluyor. Her birisi ikiyüz altmış beş ediyor. «Müdriken» üstündeki tenvin vakıfda elife inkılâb ettiği için «elif» oluyor. «Müdriken» lafzı mimsiz yukarıdan okunmasıyle «Kürd» olduğu gibi «ez-zamân» lafzı da «Bedîüzzamân» ın bir parçasını okumakla bu emâreyi letâfetlendiriyor. Demek ki o zamana yetişenlerin arasında Hazreti Ali (R.A.) nin hitabına mazhar çok efrâd içinde Risâle-i Nur Nâşirine hususî bir iltifatı var.

İKİNCİ EMÂRE: Hazreti Ali (R.A.) hırs ve tama' yolunda bid'alara tâbi olan bir kısım ulemâ-i sû'ü tokatladığı vakit, ulemâ içinde birisiyle merhametkârâne konuşmaya başladı. Üstadımızı bilenlere ma'lûmdur ki, Ankara rüesâsı İstanbulda Onun İngilizlere karşı mucahedâtını takdir ederek, Onu istediler. Ankaraya gitti. Van'da Medreset'üz-Zehrâ nâmında kendi Dâr'ül-fünûnuna yüzelli bin banknot iki yüz meb'ûsdan yüz altmış üç'ün imzasıyle i'tâsı kararlaştırılan lâyiha-i kânûniyye kabul edilmekle berâber Şeyh Sünûsî makâmında vilâyât-ı şarkıyye vâiz-i umûmîliği ve hem Dâr'ül-Hikmetin azâları orada Diyânet Riyâsetinin azâları olmakla, o da içinde bulunmakla beraber meb'ûs olmak ve daha ne isterse yapılacak diye teklîf ettikleri halde, sırf sünnet-i seniyyeye muhalif hareket etmek için o teklifleri kabul etmeyip ondokuz sene, belki yirmi iki sene işkenceli bir esâreti kabul eden Üstadımıza elbette Hazreti Ali (R.A.) nin ulemâ-i sû'e hiddet ettiği zaman Ona karşı husûsî iltifatı olacak. Ve o mânevî mecliste onu okşayacak.. Onun için bu hal bir emâredir ki, Hazreti Ali (R.A.) Hazreti Gavs-ı Geylânî (R.A.) gibi umum muhatapları içinde bu Risâle-i Nûrun bir vasıtası olan hocamıza işâreten iltifât ediyor. «Nahnü alettahkîki gavsün likülli kürbetin» fıkrasında gavs lafzıyle Gavs-ı Geylânî'nin mürîdine şefkatle bakmasına Hazreti Ali (R.A.) nin bakdığını imâ ediyor.

ÜÇÜNCÜ EMÂRE: Ulemâ bahsinin evvelki satırında diyor: «Femen erâdellâhü en yuînehû» (Haşiye: 4) «Etahfehû bizâzihi's sekîneti». (Haşiye: 5) İsm-i a'zam bahsinde «Fe küllü men lâhat lehü's saâdete kâne lehû fil cîdi ke'l gılâdeti» Yani, kim inâyete ve saâdete mazhar ise, o âhir zaman fitnelerinden bu altı ismi verdiğim ders tarzında vird edenler mahfûz kalır.

Hazreti Ali (R.A.) hurûf-u ecnebîyi İslâmlar içinde cebren kabul ettirmek hadisesi ile ulemâ-i sû'ün bid'alara yardımlarından teessüfle bahsedip o iki hadise ortasında irşadkârâne bâzılarından bahsediyor ki, o «sekîne» olan ism-i a'zamla ecnebî hurûfuna karşı mukabele ediyor. Ve hem ulemâ-i sû'e muhalefet ediyor. İşte bu zamanda o adamlar Risâle-i Nur Şakirdleri ve Naşirleri oldukları şüphesizdir. Çünkü onlardır ki, hatt-ı Kur'ânı muhafaza ediyorlar. Ve bid'akâr bir kısım ulemâlara karşı da mukavemet ediyorlar. Evet biz hocamızdan anlamışız ki, onüç sene evvel Hazreti Ali (R.A.) nin bu kasîdesinin sırrını bilmeden yedi sene evvel bu altı ismi İmam-ı Gazâli'den ders alarak ve kendine daima vird ederek bütün evrâdları tebeddül ve tahavvül ettiği halde bu sekîne tâbir edilen altı isme Hazreti Ali (R.A.) nin verdiği ders tarzında mütemadiyen terk etmeden devam etmiş.. Bu tarzda devam edenleri işîtmemişiz.. Hem hılâf-ı âdet bir tarzda yirmi sene zarfında yirmi fitne-i azîmeye düşdüğü gibi ve tesîrli bir sûretde hayât-ı ictimâiyye-i İslâmiyyeye karıştığı halde hârika bir mahfuziyyet altında olduğunu gözümüzle gördüğümüzden, Hazreti Ali (R.A.) nin âhir zamanda hitab ettiği dostları içinde bilhassa ona rûy-i iltifatı olduğunu hissediyoruz.

(حضرت علی) ایکنجی بر کرامت غیبیه‌یی اظها...
و دییورکه : [أَحْرُفِ عُجْمٍ سَطَّرَتْ تَسْطِيرًا بِتَّ ...
وَالْفَقِيرًا] یعنی اون دردنجی عصر محمدی ...
اوچیوز قرق طقوز و رومیجه بیك اوچیوز ...
ده عربی حروفنی ترك ایدوب اجنبی و عج...
اسلام ایچنده باشلاناجق . هم عموم ...
أمیر وایشجی، چولوق و چوجوقجه درسلریله ...
جبرًا اوگره‌نه‌جكلر . چونكه بر نسخه‌ده [تَأَ...
تَأَتَ] ایسه کیجه چالیشه‌جقلر . [بِتَّ] ایـ...
جبری ایفاده ایدیيور . [أَحْرُفِ عُجْمٍ] فق...
عُجْمٍ] ایسه او زمانك اصطلاحنجه عربلره غیـ...
لاتینجه و فرنكی حروف دیمكدر .

...ri ... lâtince ve frengî hurûf demektir.»

Hem «Lâhat lehü's saâdete» lafzıyle, yani saîd olmak ve ulemâ bahsine muttasıl birisine inâyet mazhar olduğunu ve «Yâ müdriken lizâlike'z zamân» fıkrası hesâb-ı ebcedle onüçüncü asrı gösterip o asırda dünyaya gelen ulemâdan Saîd isminde birisine latîfâne bir îmâ bu emâreyi zînetlendiriyor. (Haşiye: 6)

(Devam Edecek)

(Haşiye: 1) Mu'cizât-Ahmediyye'ye (A.S.M.) dâir olan Ondokuzuncu Mektub'un cüz'-ü evvelinde zikredilen hadsiz ihbârât-ı gaybiyye-i Ahmediyye (A.S.M.) nev'inden seksen mu'cize-i gaybiyye-i Ahmediyye (A.S.M.) bununla seksenbir olur.

(Haşiye 2:) Hazreti Ali (R.A.) nin şu kerâmeti pek zâhirdir. Çünkü hurûf-u ecnebiyyenin İslâm içinde cebren kabûl ettirildiği zaman «suttırat testirâ» cümlesiyle tam tamına aynı tarihi gösteriyor. Cifirle, hesâb-ı ebcedle fıkranın mânasını takviye ediyor. Şöyle ki: İki «sin» yüz yirmi, iki «tı» onsekiz, iki «t» sekiz yüz, iki «r» dörtyüz, bir «y» on, bir «elif» bir.. bin üçyüz kırkdokuzdur. Şimdi Arabi bin üçyüz elliüçdür. Bu hurûfun kabûlü ve Ramazan gecelerinde çoluk ve çocuk ve kadınlara okutturulması dört sene evveldir.

(Haşiye: 3) «Yâ müdriken» tenvin nun sayılmak şartıyla üçyüz yirmi beş olup «Nursi» bir fark ile üçyüz yirmi altı ediyor. O fazla elif bine işâret ettiği için üçyüz yirmi beş kalıp, hem «Yâ müdriken» e tam tevafuk ediyor, hem fitnelerin başlangıcı ve o Nursi'nin mücahedesinin başlangıcı tarihini gösteriyor.

(Haşiye: 4) Bu satırda Gavs'ın «teişü saiden» fıkrasındaki «saîden» lafzı, «yuinehû» dahi aynen, «sekîne» yine aynen gösteriyorlar. Herbirisi «saîden» oluyor. Demek, Gavs gibi bu fıkra saîd ile konuşuyor. «He» harfi beşdir. Dördü «dal» dır. Biri «dal» üstündeki tenvinden gelen vakıf için «elif» e mukabildîr.

(Haşiye: 5) Cây-ı dikkattir ki, bu iki satır mâna itibariyle doğrudan doğruya Risâle-i Nur Nâşirine baktığı gibi cifr ve ebced hesabiyle yine bakıyor. Çünkü «Etahfehû bihâzihi's sekîneti» cifr ve ebced hesabiyle bin üçyüz kırkdokuz tarihini gösteriyor ki, Risâle-i Nurun gâlibâne intişar ve tekemmül tarihidir.
İkinci satır, «feküllü men lâhat lehü's saadete Kâne lehû fi'l cidi ke'l gılâdeti» yine cifr ve ebced hesabiyle bin üçyüz yirmi dokuz ediyor ki, Risâle-i Nur Nâşirinin hakîki mebde-i mücahedesi tarihidir. Yalnız bu «Es-saâdetü» ve «El gılâdetü» deki iki «t» vakıf'a rast geldikleri için kâideten «he» sayılırlar. Elhasıl bu iki satır üç cihet ile Risâle-i Nur Nâşirine bakıyor:
BİRİNCİSİ: İsm-i a'zamı tazammun eden altı ismin ona hediye edilmesi ve onunla muhafaza edilmesi aynen vakî olmuş ve olmaktadır.
İKİNCİSİ: «Yuînehû» cifrce saîd, «Es sekîne» Cifrce yine saîd, «Es saâdetü» mânen ve lafızca yine saîd oluyor.
ÜÇÜNCÜSÜ: Evvelki satır Risâle-i Nurla mücahedenin bu gününü, ikinci satır mücahedenin mebdeini tam tamına tarihiyle gösteriyor. İşte bu iki satır Risâle-i Nur Nâşirinin yirmi senelik mücahedâtının biri mebdeini, diğeri müntehâsını göstermesi elbette tesadüf olamaz. Belki mücahedenin makbûliyyetine bir işaret-i gaybiyyedir. Ve Hazreti Ali (R.A.) nin bir sikke-i tasdîkıdır.

SÜLEYMAN RÜŞDÜ * HÜSREV

(Haşiye: 6) «Yâ saîd müdriken lizâlike'z zamân» tenvin, nun sayılmak şartıyle bin üçyüz yirmi beş tarihi olan Hürriyet'in ikinci, üçüncü senelerinde Hılâfet-i İslâmiyyeyi kaldırmağa teşebbüsle o hılâfetin kırılmasından fitnelerin kapısı açıldığının zamanıdır. Hazreti Ali (R.A.) o zamâna dehşetli bakıyor.

Hâdiselere bakış

Mustafa YAZGAN

Ülkücü mektuplara cevaplarım(2)

KAHRAMAN Maraş'tan aldığım mektupta ülkücü genç bize soruyor:

— MHP. içindeki müfrit ırkçı grup kimlerdir? Nerededir? Ve bu ithamı hak edecek hangi faaliyetlerde bulunmuşlardır?

Cevap:

— MHP içindeki müfrit ırkçı grup, parti sembolü ve gerçek Osmanlı ruhunun remzi olan **«Üç hilâl»** e karşı **«Bozkurt»** efsanesi peşinde koşan, bizzat şahid olduğum bir toplantıda **«Önce Türküz, sonra müslüman!»** diye bağıran, İslâmcı gençlere **«M.... din piçleri!»** demekten çekinmeyen, her vesile ile **«Komü istlerle hesabımız tamamla ı ca, Şeriatçılarla hesabımız başlayacaktır!»** diyebilen, çok kuvvetli bir ihtimalle partiye sızmış bir takım kışkırtıcı ajanların peşinde koşan, nihayet Burdur Ülkü Ocakları Bülteni (Yıl: 1 Sayı: 4) de: **«Türkiye, problemlerini Milli Birlik içinde, demokratik usullerle ve her şeyin üstünde Atatürk'ün işaret ettiği akılcı ve bilimsel yoldan bulmaya mecburdur. Bunun dışındaki her reçete ancak Türkiyeyi yıkmak, parçalamak, kana boyamak isteyenlerin, Türkiyemizin düşmanlarının tertibidir. Kimdir bu düşmanlar? Komünistler, kapitalistler, siyonistler, masonlar, siyasi ÜMMETÇİ ŞERİATÇILAR'dır!»** diye alenen ruh yapılarını ve gizli niyetlerini ortaya koyan sefil bir zihniyetin mensuplarıdır. MHP. içindeki gerçek İslâmcı kardeşlerimizi bu kaba ve sefil zihniyetten tenzih ederiz. Bu zihniyetin islâh olması ancak kuvvetten düşüp bir avuç kaldıkları gün ve yine de mutlaka **«Allah'ın hidayet nasip etmesi ile»** mümkün olabilir. Gerisi korkunç bir hayal.

Ülkücü gencin ikinci suali şöyle:

— Ülkücülerle, MTTB, Akıncılar, MSP. liler... vs. arasında çıkan olaylarda silâh kullanan, saldıran taraf hangisidir? (Yetkili makamların tesbitleriyle açıklanması) **Ve bu olaylar akabinde her iki taraf liderlerinin takındıkları tavır ne olmuştur?**

Cevap:

— Yetkili makamlardan daha emin bildiğim has gönüldaşlarıma **(Kur'an üstüne yemin ettirip vebâl yükleyerek)** sorduğumda, meselâ Erzurum hâdiselerini şöyle naklettiler: O gece Fethullah hoca isimli bir zat'ın Erzurum'da konferansı varmış. MTTB, Akıncılar, MSP. liler bu konferansta iken MHP. liler yurtları işgal etmişler. Konferansın sonunda bir genç **(kışkırtıcı ajan olabilir ihtimaliyle, çok yakından tanıyıp ta ımadiklarını sordum. Yakından tanıyoruz dendi.)** konferansa gelenlere yurtların işgal edildiğini anons ediyor. Kitle yurtlara gidiyor, hâdiseler bu seyir içinde gelişiyor. Böyle kitlevi hadiselerde her iki tarafın arasına hâin zihniyetlerin uşak ve ajanlarının gireceğini dâima düşünmek kayıt ve şartı ile belirtelim ki, bu hâdiselerin MHP. içindeki İslâmcı kesimin Akıncılarda toplanmaya başlaması üzerine patlatıldığı rivayeti de mevcuttur. Sayın Alparslan Türkeş'in MTTB, Akıncılar ve MSP. ile bir kavgaya girişilmemesi yolundaki beyanatına rağmen, parti teşkilâtlarında çok müfritlerin bu beyanata bağlı kalacaklarına ben şahsen inanamıyorum. Bu sebeple çok müteessirim.

— Bugüne kadar «Bozkurtlar Geliyor!» **demekten başka bir meziyetimiz olmadığına göre, bilhassa 12 Mart arefesinde ve bugün komünistlerle mücadele veren gençler kimlerdir?**

Cevap:

— Bu yazıdan evvelki yazımda belirttiğim gibi, komünist kâfirlerle çarpışan her zihniyetin bizimle müşterek bir yanı vardır. Komünizmle mücadele, elzem ve gereklidir ama yeter şart değildir. MTTB. li, Akıncı ve MSP. li gençler de en az MHP. kadar komünizme düşmandır. İşin aktif tarafını MHP. li ve Ülkücü gençler gerçekleştirirken, aralarına kimlerin girdiğini, kimlerin Ülkücü adı altında komünist ajanları ve sosyalist adı altında fidan gibi ülkücüleri kurşunlayıp, bıçakladıklarını da biliyorlar mı? En girift cinayetlerin çözüldüğü günümüzde her iki taraftan bir tek fâil ele geçiyor mu bilmem? Bu silâh oyunlarına MTTB, Akıncılar ve MSP. liler katılmıyorlarsa bu korkaklık ve pısırıklıktan değil, Türkiyenin belki de önüne geçilmez en büyük yedek kuvveti durumunda kalıp, hâdiselerin perde arkasındaki ellerini teşhis etmek niyetindendir. Her şey yazılmaz ve her şey söylenmez. Ama bizim niyet ve gâyemizden emin olanlar, tekliflerimize dikkat kesilir ve gereğini yapmağa çalışırlar...

ortadoğu/dan • SAİD ŞAMİL

YAHUDİ DÂVÂSI ve FİLİSTİN

Ne bahaneyle olursa olsun mücadeleye itilmekten başka çare kalmıyordu. Müftü Emin El Hüseyni'nin idaresi altında alınan bu karar az sonra kendini ihsas ettirmeye başladı. Yapılan Hebron, Soyad, Yalta, Nablus, Hayfa gösterileri birbirini takib etti. Bu suretle müslüman Filistin baştanbaşa kaynamaya başladı. Müftü Emin El Hüseyni'nin kanaati sarihdi. «Ağır fedâkârlıklar bahasına da olsa İsrail Devleti'nn kurulmasına mani olmak için Filistin topraklarının yahudi muhaceretine kanlı bir mezar haline getirilmesi şarttır. Filistin halkının ırsî şecaati ve bugünkü nüfus kesafeti komşuları tarafından silâh yardımıyla desteklendiği takdirde, bunu kendi varlıklarıyla takip ettirmeleri kabildir. Yarın nüfus kesafeti yahudilerin lehine kayarsa yalnız Filistinliler için değil, bütün arap varlığı da hesaba katılsa başına gelen felâketi telâfi kabil olmayacaktır.» mealinde idi.

Filistin halkı hakikaten kahraman bir halkdı. Bunlar, haçlılara karşı cenkeden ve Filistin'i tekrar fetheyleyen kahramanların özbeöz torunlarıdır. Bunların yüzde 80'i Anadolu ve Irak'a gelip yerleşen Selçuk Türkmenidir. Yüzde 20'si de Selâhaddin'i Eyyûbi'nin davetine icabet eden Kafkasyalılarla kürtlerdi.

İlk olarak Türkmen muhariplerini Suriyye'ye götüren ve Haçlılara karşı en evvel onları savaşa sokan zat, Alparslan ile Furruh Şah'a lâlâlık eden Musul ve El Cezire mıntıkaları Atabek'i İmamüddin Zengi'dir. Haçlılara karşı O'nun başlattığı muharebeleri oğlu Halep Atabeki Nureddin Zengi idame ettirdi. Takriben 35 yıl devam eden Zengiler savaşı müddetince Anadolu ile Irak'ın kuzeyinden Suriyeye türkmen akını devam etti. Zengileri Selâhaddin-i Eyyûbi istihlâf edince Suriye'deki türkmen mücahidlere Mısır'daki Memlûk muhariblerini ilâve etti. Kendisi Kafkas kürtlerinden olması hasebiyle kafkasyalılardan kürtlere yardım çağrısında bulundu. Her taraftan derlenen bu kuvvetlerle Selâhaddin-i Eyyubi haçlılara ezici darbeler indirme kudretini gösterdi mütehassıs arkadaşları ile birlikte Filistin'deki durumu tetkik eden Sir John Simpson ciddi bir şekilde hazırlanan raporunu 1930'da İngiliz Hükûmetine takdim etti.

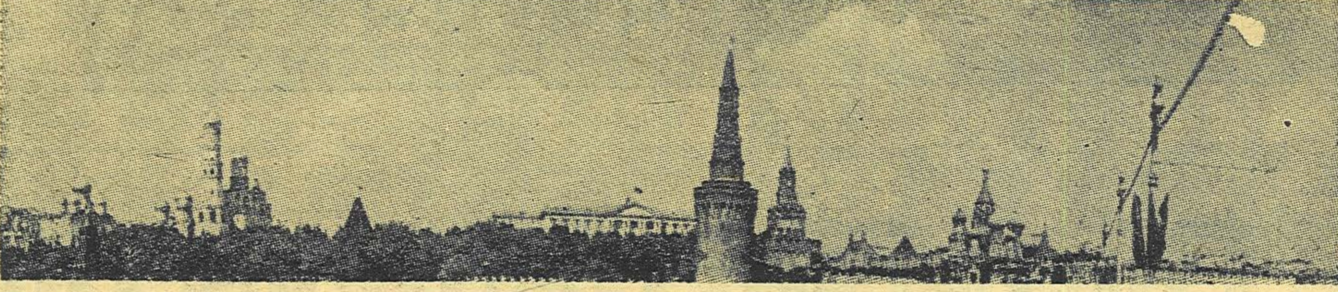
(Devamı var)

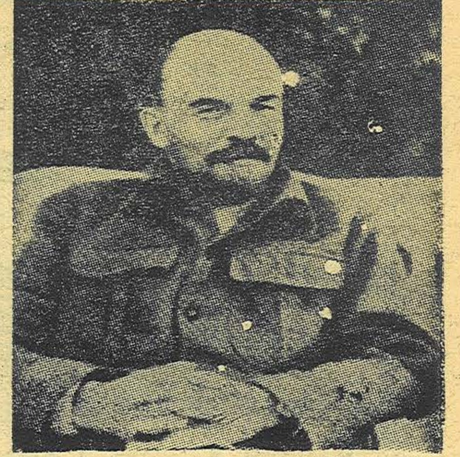
TASHİH : Geçen sayımızda, sondan 10. satırda yer alan «yüzbin» ifadesi «yediyüzbin» olacaktır.

Filistin halkı hakikaten kahraman bir halkdı. Bunlar, haçlılara karşı cenkeden ve Filistin'i tekrar fetheyleyen kahramanların özbeöz torunlarıdır. Bunların yüzde 80'i Anadolu ve Irak'a gelip yerleşen Selçuk Türkmenidir. Yüzde 20'si de Selâhaddin'i Eyyübi'nin davetine icabet eden Kafkasyalılarla kürtlerdi.

kremlin'de Yahudiler

Yesevîzâde

● Sovyetler'in kurucusu Lenin'in yahudi işbirlikçiliği tarihi vesikalarca ispatlanmış bir gerçek...

Rusya'dakinden çok daha az sayıdaki yahudiler koca memleketlere hükmediyor...

Rus inkılâbı Yahudi eseridir

6

YAHUDİ Aleksandre Bittelman «The Jewis People Face the Post War World» adlı eserinde SSCB'deki yahudiler konusunda itiraflarına devam ediyor ve şöyle diyor:

«Rusya'daki 6 milyonluk yahudi kitlesinin kahir ekseriyeti, umûmiyetle (yüzde 96 kadarı) şehirlerde, husûsen en büyük şehirlerde meskûndur. (Halbuki SSCB nüfusunun yüzde 45'i köylüdür.) (ss. 53 - 87) Bunu da ayrı bir değişmez Yahudi tâbiyesi olarak kabul etmek lâzımdır. Her memleketin asab merkezleri dâima şehirlerdir. Başlıca şehirlere hükmedenler, (husûsen zamanımızda) kolaylıkla bütün memleketi de nüfuzları altında tutarlar. Bilhassa başşehirler ve mühim ticarî harsî merkezler, hâkimiyet cihetinden gayet sevkulceyşî («stratégique») dirler. İşte SSCB'ye hâkim yahudilik, orada da büyük şehirlerde tünemiştir.

Bu şehirler ve barındırdıkları yahudi sayısının şöyle olduğu öne sürülüyor (s. 50):

Moskova	:	500.000
Leningrad	:	325.000
Kiev	:	154.000
Odessa	:	118.000
Harkov	:	80.000
Kişinev	:	42.000
Minsk	:	38.000

(Yukarıdaki nüfus tahminimize binâen, bu rakamların, çok daha yüksek olduğu muhakkakdır. Öyle ki, dünyanın birinci büyük yahudi şe ri New York'sa, hiç şübhesiz ikincisi de Moskova'dır.)

Riga, Tiflis, Vilnius gibi şehirlerde de mühim yahudi cemaatleri mevcud. Anavatanımız ve dâimî vatanımızın bir parçası Türkistan'da, yani yahudi müstemlekesi mazlum Türkistan'da ise, yahudilerin kalabalık olarak bulundukları şehirler, Taşkent, Alma - Ata, Buhara ve Semerkant'dır.

● Rusya'da yahudiler komünist ihtilâl'in tâ başından itibaren yer almışlar ve her kademede vazife görerek idareyi avuçları içinde tutmuşlardır. Yukarıdaki resimde ünlü yahudi Zinoyev'i bir komünist mitinginde görüyorsunuz. (Sebil - Arşiv)

Yahudiler, dünya çapındaki mü hiş teşkilâtları (yahudilerin bütün dünya a, bir merkeze bağlı olarak, beşikden mezara teşkilâtlanmış olduklarını söylemek istiyoruz) ve yorulmak, usanmak bilmeden yürüt ükleri teşkilâtlı mücâdele sâyesinde, kemmî plândaki (husûsen nüfus cihetiyle, yoksa silâh ve mühimmat bakımından değil) dûnluk («le désavantage»)' larını, keyfiyetçe üstünlükleriyle telâfi etmişlerdir. Sovyetler'dekinden çok daha az sayıdaki yahudilerin koca memleketlere hâkim oldukları düşünülürse (meselâ iki yahudi müstemlekesinden İngiltere'de sadece yarım milyon ve Fransa'da 600.000 kadar yahudi vardır - herne kadar bunlar bilhassa musevilikte amel edenleri ihtivâ ediyorsa da-), bukadar mühim bir yahudi kitlesinin SSCB'ye ne yaman bir totalitarizmle hükmetmekte olabileceklerini tasavvur etmek zor olmaz. Bu, şânîyen («réellement») de böyledir. Mezkûr eserin müellifleri, kaydettikleri çeşitli hususlarla bunu zımnen itiraf etmişlerdir. 1917 Bolşevik ihtilâl inkılâbının bir yahudi ihtilâl - inkılâbı olduğu ve Lenin yahudisi zamanında Sovyetler'de mutlak bir yahudi hâkimiyeti olduğu, artık yahudi - yahudici ve gayr-i yahudi - yahudi aleyhtarı veya bîtaraf- hemen bütün mehazlarda (hattâ komünist mehazlarda da zımnen) neredeyse bilittifak bir müteârife derecesinde hakikatler olarak kabul edildiğinden, bu devir üzerinde durmayarak kitabda husûsen son devir ile alâkalı olarak yer alan bazı mühim haberleri nakletmekle iktifa edeceğiz.

Risâle-i Nur ve TAHRİF MES'ELESİ

SÖZ SIRASI BENDE

2

İsmail Gültekin

Bir misal daha ve bir sual: Hangisi doğru?

Risâle-i Nur kitablarının vermiş olduğu hakikat derslerinden, aklımda kaldığı kadarı ile «Bir dâne-i hakikat, bir harman yalanı yakar.» kıymet ölçüsünden hareket ederek, mezkûr kıymet hükmünün kâmil manasını, EN SON TASHİHE GÖRE DÜZELTİLMİŞ RİSÂLE-İ NUR KİTABLARINA HAVELE ediyorum! Bu yazı serimizin doğruluğunu, aklını bâtil şeyhlerin kafasında, rızkım ağanın ambarında zanneden ve dâhi abisinin, hâtasına tâbi olanlar, gözünü kapayıp gündüzünü kendisine gece yapanlar, fikir fukaraları, mâna körleri özlerin ve sözlerin gerçek mânasını Risâle-i Nur'a göre - tesbit edemiyeceklerdir. Risâlelerden aldığım derslere göre, hakikat severlik, müslümanların menfaatine, - kimden ve nerden gelirse gelsin - tarafdar olmayı iktiza ettirir. Mes'eleyi muarızlarımız gibi boynumuzdaki akrebi gösterene, kızmak suretiyle değil teşekkür hislerimizle ele alıyoruz.

«Hakkın hatırı âlidir: Hiç bir hatıra feda edilmez. Kimin hatırı kırılırsa kırılsın, yalnız hak sağ olsun.» (Divan-ı Harb-i Örfi. S. 27 1957. Baskı.)

Demek ki, Hakkın yüksek hatırı, «abiler» in küçük veya büyük hatalarına fedâ edilmez! Hem büyüklük, tekebbür ve tahakkümle değildir. Kibirle tahakküm etmek isteyenleri ve yanlış mânalara hüküm bina edenleri büyük tanımayız ve fikri bilûğa ermiyenlerin peşinden gidemeyiz. Hakikat kitabından öğrendiğimize göre ve aklımda kaldığı kadarı ile «Kitaplar, Kur'ana; şahıslar, Resulüllaha gölge ve vekil olmamalı, âyine olmalıdır.» Mezkûr hakikatın kâmil mânasını Risâle-i Nur eserleriyle tetkik ediniz!...

KIYMET HÜKMÜNE VARIRKEN «ÖLÇÜMÜZ» NE OLMALI?

Fikirler, hazmedilerek, insaf terâzisiyle ölçülüp, tefekkür yolu ile muhakeme ve mukayeseye yapıldıktan sonra karara varmalıdır. Tarafları okumadan, «şehid»e kâfir diye hüküm kondurmayalım. Dâva, şahıs davası değil, İslâm, iman ve Kur'an dâvasıdır. Nur Risâleleri, bütün müslümanlara âid bir nevi «milli» malıdır. Bu cihetten, Nur Risâlelerini sınırdaki Mehmedcik imanı ile muhafaza etmek, imanın bir gereğidir. Haksızlık karşısında, susarak, boynumuza büyük bir vebâl yüklenemez ve «dilsiz şeytanlık» mevkiine düşemeyiz. Eğrilen şahısları, zamanımızın kılıcı olan kalemlerimizle doğrultmağa çalışmak, adâlete müstenid tahkik-i imanın neticesi olan emelin, amelidir. Hataları alkışlayan, muvâzenesiz hüküm veren önce hakikatın, sonra hatayı işleyen kişinin düşmanıdır. Gizliliğin karanlığındaki gıybetle değil, hakikatın aydınlığındaki tefekkürün mahsülü olan düşündüklerimizi, yazılarımızla tesbit ederek mertçe hareketin meydanına çıkalım! Kıymet hükmüne varmak da «ölçümüz», Üstâd Bediüzzaman Hazretlerinin şu yazıp, tesbit ettiği sözleri olsun:

«Hiç bir müfsid, ben müfsiddim demez. Dâima sûret-i haktan görünür... Yahud, bâtılı hak görür. Evet kimse demez ayranım ekşidir. Fakat, siz m e h e n g e vurmadan almayınız. Zira, çok silik söz ticarette geziyor. Hattâ benim sözümü de, ben söylediğim için hüsn-ü zam edip, tamamına kabül etmeyiniz.» (Münâzarat, S. 8. 1958, Baskı.)

Kıymet hükmümüzü bina edeceğimiz «ölçüler», zikri geçen cümle ile başlayıp, devam eden hakikatı bulma yolları olsun! İslâmî kıymet hükümlerini ve Risâle-i Nur hakikatlarının mânasını muhafaza etmek için de, üstad Bediüzzaman Hazretlerinin şu sorusuna cevap bulalım:

«Ey Türkler ve Kürtler! İnsâf ediniz. Bir râfizî bir hadis'e yanlış mâna verse veya yanlış amel etse, acaba Hadisi inkâr etmek mi lâzımdır. Yoksa o rafîziyi tahtie edip nâmus-u hadis-i muhâfaza etmek mi lâzımdır?» Teşbih de hata olmasın! Misal olarak yazıyorum. Bazıları Nur Risâlelerine yanlış mâna verse veya yanlış amel etseler, müslümanların vazifesi, Nur Risâlelerinin hakikata müstenid mânalarını inkâr etmek mi olacaktır? Yoksa, Nur Risâlelerine yanlış mâna veren veya yanlışla amel eden kişilerin hatalarını gösterip, risâlelerin nâmusunu ve mânasını muhafaza etmek mi? Nur talebeleri ve bütün müslümanların âyet ve hadis'e müstenid Nur Risâlelerinin asliyetini muhâfaza için, yanlış mâna verip amel edenleri ve iman külliyatına âid bir tek eseri bile aslına uymıyan şekilde değiştirenlerin hatasını göstermeleri asli vazifelerinin, başında geldiği kanaatindeyiz. İnsanların çoğu, hatatın dışında kalamaz. Gerçek dostluk hatalara tâbi olmak değil, haksızlık karşısın da susmamak ve hakkı söylemektir. Söylenip tesbit edilen hatadan dönmek fazilettir, hatada ısrar etmek ise rezâlettir!.

Dâvaya bağlı mânanın muhafazasına dâir Bediüzzaman Hazretlerinin mezkûr yazısı, bahsettiğimiz Münâzarat Risâlesi'nin 14 üncü sahifesindedir.

Demek ki, bir mes'elenin yanlış anlaşılması endişesi, bizim doğruyu araştırmamıza ve gerçeği göstermemize engel teşkil etmez. Piyasada, kalp para basanlar var diye, paradan vazgeçiliyor mu? Bu sorumuzu, fâizci yabancı sermâyenin müsaade ettiği nisbette müslümanlığı kabul eden, Medine'nin hurmalığı için savaşan ve fâizci sermâye ağalarına veznedar yetiştiren, birader işbirlikcilerine tevcih ediyorum!

İstisnalar hâriç, hayatı hakikatı aramanın uzun yolculuğunun yokuşuna tırmanarak geçen, kafasında ve yüreğindeki putları, öz ağzından kafatasını kusarcasına istifra ederek deviren ve bab-ı âli yokuşunda zem zem arıyan SEBİL Dergisi'nin umûmî neşriyat müdürü Yılmaz

YALÇINER kardeşimizin tahrif edilerek Bediüzzaman merhumun ölümünden çok sonraları neşredilen ve aynı risâleye «tetimme» ve «mebde» olarak hata da ısrarın vesikası olan ve muhterem müellif Bediüzzaman hazretlerini EN SON DÜZELTEREK NEŞRETTİĞİ MÜNÂZARAT RİSÂLESİNDEKİ MASONLUĞUN ALEYHİNLEKİ CÜMLELERİ BOZARAK SEÇİM ARİFESİNDE BASTIRILAN BROŞÖRÜ açıklaması, Nur Risâleleri'nin mâzi, hali ve geleceği yönünden büyük bir hizmettir. İddiaya değil, isbata müteveccih bu yazı serimizi dikkatle tetkik edenler, yapılan hizmetin büyüklüğünü anlamakta güçlük çekmiyeceklerdir. Risâle talebelerinin bâriz vasfı, tefekküre dayalı tahkikdir! Bu mevzuda, mânanın özüne müstenid tenkid ve ikazların büyük faydası olacaktır! Bu mevzuda tesbit edilen hatalara, teşekkür ederek, aynı vasıta ile samimi itirafda bulunacağım! Bu mukaddimeden sonra, isbata müteveccih tetkiklerimizi beraberce kontrol edelim: HAYAT-I İÇTİMAİYE-İ SİYASİYEYE DÂİR BİR KISIM BEYÂNAT VE TENVİRLER RİSÂLESİ DE ASLINA UYGUN OLMIYARAK DEĞİŞTİRİLMİŞTİR!...

Mukayese ile isbatı:

Şimdi, uzun adı ile yukarıda zikrettiğimiz, «Beyânat ve Tenvirler» risâlesini arayıp, buldukdan sonra, 42 inci sahifesini dikkatle okuyalım. Şimdi 1957 veya 1960 baskılı Risâle-i Nur Hakkında Ankara Üniversitesinde verilen Konferans isimli kitabın 136 ıncı sahifesinde olan «DÖRTYÜZ MİLYON KARDEŞİN UHUVVETİNE VE MİLYARLAR ECDADIN MESLEĞİNE EHEMMİYET VERİLMİYOR GİBİ BİR MÂNA HÜKMEDİLİYOR.» cümlesini kısa adı ile BEYÂNAT VE TENVİRLER RİSÂLESİNDE tetkik ederek araştırır ve karşılaştırırsanız, zikri geecn cümlenin yok edildiğini göreceksiniz!...

EN İYİSİ - değişen cümleleri isbat için ben burada gösterirken, siz ehli tahkik okuyucu kardeşlerim de zikri geçen Beyânat ve Tenvirler Risâlesi ile Konferans Risâlesini zikrettiğim me'haza göre karşılıklı mukayese ediniz!

«Hayat-ı içtimaiye, ve Siyâsiyeye Dâir Bir Kısım Beyânat ve Tenvirler» Risâlesinin 42 inci sahifesinden:

«MADEM BU ittifaksızlıkdan gelen za'fiyet sebebiyle ecnebilerin politikasına ve ehemmiyetsiz, muvakkat yardımlarına karşı mânevi rüşvetler veriliyor ki; mukaddesâta bir nevi hürmetsizlik oluyor. Ve âsâyiş ve siyâsete zarar gelmemek için bu kadar isrâfat ile bol maaşlar sûretinde kuvvet te'minine kendilerini mecbur zannederek rüşvetler veriliyor. Milletin fakir hâli nazara alınmıyor.» Cülesine kadar olan aynı mektubu, kısa adı ile KONFERANS risâlesinin «MADEM» kelimesi ile başlıyan 136 veya 137 ıncı sahifelerinden takip edelim:

«MADEM bu ittifaksızlıkdan gelen zâfiyet ve kuvvetsizlik sebebiyle ecnebinin ALDATICI politikasına ve bir cihette ehemmiyetsiz yardımlarına karşı bu acip mânevî rüşvetler verili-

yor. DÖRTYÜZ MİLYON KARDEŞİN UHUVVETİNE VE MİLYARLAR ECDADIN MESLEĞİNE EHEMMİYET VERİLMİYOR, GİBİ BİR Mânâ HÜKMEDİYOR. Ve âsâyiş ve siyâsete zarar gelmemek için, bol maaşlar vermiye kendilerini mecbur zannediyorlar. Milletin fakr-u hali nazara alınmıyor.»

İşte, ehl-i tahkik mesleğinin müntesibleri olan muhterem kardeşlerim! Kısa adı ile zikri geçen sahifesini Beyânet ve Tenvirler risâleleri ile iki cilt Emirdağ lâhikasının 83 sahifesini karşılaştırdığınızda, ettiğimiz cümlenin, İTTİHAD-I İslâmla ilgili mühim bir cümlenin, Beyânat ve Tenvirler risâlesinde olmadığını gözlerinizle gördünüz. Ayrıca, Menderes'e yazılan ve zamanın geçmesiyle, hâdiselerin tasdik ettiği mühim bir mektup, KONFERANSLA KARŞILAŞTIRINCA ALDATICI ve KUVVETSİZLİK gibi çok mühim ve dahi ÜSTAD HAZRETLERİ'NİN EN SON TASHİHİNE UYGUN OLAN VE MANAYA KUVVET veren kelime ve cümlelerin BEYÂNAT VE TENVİRLER risâlesinde düzeltilmiş hali DEĞİŞTİRİLEREK neşredildiğini gözlerinizle gördünüz!... Tabii, gözünü kapıyanın gündüzü kendisine gece yapacağını ve bir dâne-i hakikatın, bir harman y a l a n ı yakacağının dersini mütemmim olarak risâlelerde okuduk.

Hâdiselerin tesbiti ve millet olarak geleceğin tercihi noktasından zikri geçen mektubun üzerinde ısrarla durmak mecburiyetindeyiz. Mânadan kaçarcasına ve gazete okur gibi Nur Risâlesi okuyanlar, hakikatın mânasına gurbetde kalırlar ve yanlış fikir, yanlış ameli intaç eder. Bu mevzuda, adı geçen Beyânat ve Tenvirler risâlesinin 106 ıncı sahifesini açarsanız, aynı mektubun orada da neşredildiğini göreceksiniz. Konferans Risâlesi'nin 132 inci sahifesini ele alıp karşılaştırırsanız, başvekile, vekiller heyetine ve Millet Meclisine gönderilen «... ihtara binâen yazdırılmış gâyet ehemmiyetli, mahremce bir hakikattır.» cümlesi ile beraber dört cümlenin çıkarıldığını göreceksiniz!. Mezkûr kaynakla; ikinci isbatı gördünüz ve iki tâne hakikat, delilsiz iddiaların iki harman yalanlarını da yakmağa kâfi geldiği kanaatindeyim. Pekiii... «Tashih» ne demek ve bir yazıyı düzeltmek çok mu mühim? Bir kelimenin ve bir cümlenin zâyi edilmesi, mânâyı da zâyi eder mi? Bu soruların cevabını tek cildli EMİRDAĞ Lâhikası'nın 148 inci sahifesinde, siyah mürekkeble yazılı dikkati çeken kısmından, beraberce

(Sayfayı Çeviriniz)

hangisi doğru..

1

rine karşı gelen Kur'ân şakirdlerinin, Kur'ânın yüzer kanun-u esasisinden وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ اُخْرٰى

Ayetinin ders verdiği kanun-u esasî ki : adalet-i hakikiye ve ittihat ve uhuvveti temin etmiye çalışan ehl-i îman fedakârlarına irtica namını verip onları müttehem etmek, (mel'un Yezid'in zulmünü, adalet-i Ömeriyeye tercih etmek misillü) en vahşi ve zâlimane bir engizisyon kanununu, beşerin en yüksek terakkiyatına ve adaletine medar olan Kur'ân'ın mezkûr kanun-u esasisine tercih etmek hükmündedir.

Hükûmet-i islâmiye ile bu memleketin selâmetine çalışan ehl-i siyaset tam dikkat etsinler. Yoksa : iki üç kuvvetli cereyanın büyük muaraza etmesiyle, o kuvvetlerin muaraza sebebiyle, memleketin menfaatına sarfedilecek kuvvetleri binden bire iner. o zayıf kuvvetle ne hâkimiyetini (hattâ istibdat ile de olsa) âsâyiş ve emniyet-i umumiyeyi muhafazaya kâfi gelmediğinden, Fransız ihtilâl-i kebirinin tohumlarını bu mübarek memleket-i islâmiyeye ekilmeye yol vermektir. Madem bu ittifaksızlıktan gelen zâfiyet ve kuvvetsizlik sebebiyle ecnebinin aldatıcı politikasına ve bir cihette ehemmiyetsiz yardımlarına karşı bu acib mânevî rüşvetler veriliyor. Dörtyüz milyon

136

kardeşin uhuvvetine ve milyarlar ecdadın mesleğine ehemmiyet verilmiyor, gibi bir mânâ hükmediyor. Ve âsâyiş ve siyasete zarar gelmemek için, israfat ve ihtilâfat zafiyetiyle bol maaşlar vermiye kendilerini mecbur zannediyorlar. Milletin fakr-u hali nazara alınmıyor. Elbette ve elbette ve kat'i olarak şimdi bu memlekette ehl-i siyaset garbe ve ecnebiye verdiği mânevî rüşvetin on mislini müsalemet-i umumiyeyi ve tam bir kuvvet bu hükûmet-i islâmiyeye temin etmek ve ahali mâbeyninde ihtilâf yerine ittihad ve tesanüdü kazanmak için âlem-i İslâmın istikbaldeki cemahir-i müttefikası olan dörtyüz milyon müslüman kardeşlere memleket ve milletin selâmeti için öyle azim bir bahşiş ve zararsız rüşvet vermek lâzım ve elzemdir.

İşte o makbul ve lâzım ve çok menfaatli bahşiş ise : teavün-ü İslâmî ve hediye-i Kur'âniye ve kudsî kanun-u esasî olan

اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ اِخْوَةٌ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللّٰهِ جَمِيعًا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ اُخْرٰى
وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ

gibi kudsi Ayetleri, Kur'ân'ın esasî kanunlarını düstur-u hareket etmektir.

Said Nursî

137

2

zalimane bir engizisyon kanununu, beşerin en yüksek terakkiyatına ve adaletine medar olan Kur'an'ın mezkûr kanun-u esasisine tercih etmek hükmündedir. Hükûmet-i İslâmiye ile bu memleketin selâmetine çalışan ehl-i siyasetin mezkür hakikatı nazara alması lâzımdır. Yoksa üç veya dört cereyanın muannidane muaraza etmeleriyle, o kuvvetler -muaraza sebebiyle- zaifler. Memleketin menfaatına ve asâyişine sarf edilecek o zaif kuvvetle ne hâkimiyeti -hattâ istibdad ile de olsa- âsâyiş ve emniyet-i umumiyeyi muhafazaya kâfi gelmediğinden Fransız ihtilâl-i kebirinin tohumlarının bu mübarek memleket-i İslâmiyeye ekilmesine yol vermektir. diye telâş edilebilir.

Madem bu ittifaksızlıktan gelen za'fiyet sebebiyle ecnebilerin politikasına ve ehemmiyetsiz, muvakkat yardımlarına karşı manevî rüşvetler veriliyor ki, mukaddesata bir nevi hürmetsizlik oluyor. We âsâyiş ve siyasete zarar gelmemek için bu kadar israfât ile bol maaşlar suretinde kuvvet te'minine kendilerini mecbur zannederek rüşvetler veriliyor. Milletin fakir hali nazara alınmıyor. Elbette ve elbette kat'i olarak şimdi bu memleketteki ehl-i siyaset

— 42 —

garba ve ecnebiye siyasî ve manevî verdiği rüşvetin yüz mislini âlem-i İslâmın ileride cemahir-i müttefikası hükmünde olacak olan dört yüz milyon müslüman kardeşlere memleket ve milletin ve bu devlet-i İslâmiyenin selâmeti için gayet azim bir rüşvet vermesi lâzım ve elzemdir.

İşte o makbul, lâzım ve çok menfaatli, câiz ve vâcib rüşvet ise: Teavün-ü İslâmın esası ve hediye-i Kur'an'ın semavî bir düsturu ve rabıtası ve kudsî kanun-u esasîsi olan

اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ اِخْوَةٌ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللّٰهِ جَمِيعًا
وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ

kudsî esasî kanunlarını düstur-u hareket etmektir...

Said Nursi

— 43 —

Ermeni mezalimi

Veysel EROĞLU'nun kaleminden

2. Baskı çıktı

Sebil'den isteyiniz

takip edelim: - «HAKİKATEN TASHİH MES'ELESİ EHEMMİYETLİDİR. BAZAN BİR HARFİN VE BİR NOKTANIN YANLIŞI, KIYMETLİ BİR MÂNAYI ZÂYİ EDER. En evvel yazanlar, bir kere güzelce mukabele etsinler. Sonra tashihci adamlara ve bana versinler. Mâşallah, bu defa bana gelen Asâ-yı Musa mecmualarında hem yanlışlar azdır, hem bir derece tashih edilmiş. CENAB-I HAK HEM YAZANLARDAN, HEM TASHİHCİLERDEN EBEDEN RÂZI OLSUN ÂMİN.»

Demek ki; kelime ve cümlenin, değil, bir noktanın yanlışı bile, kıymetli bir mânâyı yok edebiliyor. Bizim de, niyetimiz, gayretimiz, emelimiz ve amelimiz mânanın ve dâvanın yok olmasına mâni olan tashihe müstenid DÜZELTMEK OLDUĞUNA göre, inşâallah Üstâd Hazretlerinin ebede şümüllenen dûasına mazhar oluruz! Âmin. Şu hususu, ehemmiyet ve ısrarla belirteyim ki; **Tenvirler ve Beyânat risâlesi ile, gerek «Millî Gazete» de çıkan ve gerekse Sebil dergisinde neşredilen yazılarımı, Nur Risalelerinin bütününe aid gibi gösterenler, yalancı, insafsız ve müfteridirler!.**

ISLAM DİNİ'Nİ TEHDİD EDEN EN KORKUNÇ FİTNE
MEZHEPSİZLİK
Dr. Muhammed Said Ramazân El-bûti
Tercüme :
Durmuş Ali Kayapınar
İSTEME ADRESİ :
Mehmet HEKİMOĞLU
Yeşilada Mahallesi Mut Cad. Nazifbey Sokak No. 3 — Karaman/KONYA

ÇAĞDAŞ KAVRAMLAR VE DÜZENLER
... Ve bunların karşısında müslümanın tutumu
Ali Bulaç
20 TL.
Sırdaş Yayınları
P.K.: 1377 - SİRKECİ
İSTANBUL

HİSAR MENSUCAT
Döşemelik ve Perdelik
Kadife
Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Tel 26 75 89
22 12 32
İ.M.Ç. 5 Blok Nu: 5302
Unkapanı
İSTANBUL

ÇAĞDIŞI BİR CUMHURİYET Mİ

Geçtiğimiz hafta içinde yurdumuzda, mevcut düzenin 53 ncü yıldönümü merasimlerle anıldı. Gerçekte ise adına merasimler tertib olunan nesnenin tarifini ve kendi mantığına göre izahını bile yapmak mümkün değildi. Çünkü henüz Türkiye'de Cumhuriyet'in ne olduğu kesin tariflerle ortaya konulamamıştır. Ve şu 53 yıl içinde birbirinden tamamen ayrı iki ayrı cumhuriyet tipi vardır, yazılı kaynaklara göre.. Birisi 1923-1928 arasındaki Cumhuriyet idaresi ki, devletin Teşkilât-ı Esasiye Kanunu'nda **«devletin dini, din-i İslâmdır»** ibaresi yazılıdır. İkinci tip cumhuriyet ise bu ibareyi fırlatıp atmış, dindışılığı esas almış, devlet laik temele oturtulmuştur. Yâni, **birincisi ikinciye** göre, bugünlerde bir takım kocaman sefil, herzevekillerin tekrar ağızlarında sakız ettikleri şekliyle şu iğrenç **«çağdışı»** suçlamasına lâyıktır, **çağdışı bir cumhuriyettir!**

O zaman da, şimdilerde adına merasimler tertib olunan düzenin başlangıç günü **29 Ekim 1923** değil, laikliğin, dindışılığın devlete temel istikamet olarak kabul ettirildiği tarih olan **14 Nisan 1928 olmalıdır.**

Ne diyor mevcut anayasa, cumhuriyetin tarifine esas olan nitelikler için?

«Madde 2: **Türkiye Cumhuriyeti i san haklarına ve başlangıçta belirtile temel ilkelere dayanan,** millî, **demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir.»**

Bu niteliklerin hangisi ilk cumhuriyette vardı? Bilhassa **«devlet müşahhas bir yaratık olmadığına göre onun dini de olmaz»** görüşü güya mantıkîlik adına laiklik, dindışılık devlete hâkim kılınmamış mıydı? Ama mâdem ki öyle, **«devlet müşahhas bir yaratık mıdır ki, onun dili olsun ki, a ayasa** (devletin resmî dili türkçedir) **diye bir kayıt koymaktadır?»** sualine aynı mantıkla dürüst bir cevap verilemiyecektir.

Meselenin bir de diğer taraflarına eğilelim.

Mevcut anayasa ne ile sınırlıdır? Başlangıç'ta belirtilen temel ilkelerle **mi (ki bunlar** «yurtta sulh-cihanda sulh», **millî mücadele ruhu, millet egemenliği, Atatürk devrimlerine bağlılık şûuru, insan hak ve hürriyetleri, millî dayanışma, sosyal adalet, ferdin ve toplumun huzur ve refahını gerçekleştirip teminat altına almak, demokratik hukuk devletini bütün hukukî ve sosyal temelleriyle kurmak v.s.** gibi yığınla **muğlak** hususlardır), **laiklikle** mi, **demokratlıkla** mı, **millilik** ve **hukukîlikle** mi; yoksa **hâkimiyetin kayıtsız şartsız millete ait olduğu prensibiyle mi?** Ve, bunlar arasında **bir** çatışma, bir zıtlaşma meydana geldiğinde hangisi tercih olunacaktır?

Yoksa, **Davit Hotham'ın «Türkler»** isimli kitabında yazdığı gibi, **Atatürkçülük ile millet** iradesi **çatıştığı zaman devletin temeli birinci şık üzerine mi oturtulur?** Evet, ne diyordu bu gâvur kişi? **«Bence bugün Türkiye'nin kökünde temel bir karşıtlık vardır. Buna** «ikili meşruiyet» **meselesi diyebilirim.** (...) **Kemalizme göre devletin temeli Atatürk ilkeleri, en başta da laiklıktir; ama acaba demokrasiye göre halkın gerçekten istediği bu mudur?** (...) **Halkı parlamento; uygulamada da parlamentodaki çokluk temsil eder. Pekiya parlamentodaki bu çokluk, Atatürk ilkelerine karşı ise ne olur? Bu demektir ki bir meşruluk diğeriyle çatışma durumundadır. İşte bu da çeşitli buhranların, çatışmaların, sürtüşmelerin sebebi olmaktadır** (...) **Ordu ise, Atatürk devrimlerinin meşruluğunda diretmiştir. Önce de gördüğümüz gibi ordu demokrasiye karşı değildir; tersine demokrasiden yanadır. Fakat son kertede** devrimle halkın isteği çatıştığı zaman **devrimlerden yanadır.»**

Pekiy, bu durumda **hâkimiyet kayıtsız-şartsız milletindir prensibi** nerde kalıyor? O zaman son zamanlarda devletin zirvelerindekilerden bazılarının yaptığı gibi **«atatürkçülük kâfiri ve nankörü»** olmak mı veya bu temel ilkeler kıstas alınarak, çağın içindeki veya dışındaki fikir cereyanları ikilisi mi ölçü alınacak?

Ne demek çağın içindeki veya dışındaki fikir akımları? Hangi fikir cereyanının üzerinde, **«çağın içindedir veya çağdışıdır!»** diye bir damga vardır? İnsanlığın bütün tarih ve kültürü, içinde yaşadığımız çağın binlerce yıl gerilerindeki **tecrübelerden,** fikirlerden, inançlardan beslenmekte **değil midir? Kâinatta söylenmemiş hakikat kalmış mıdır ki, fikir cereyanlarını** (çağın içinde veya dışında) **diye** bir ayırıma tâbi tutmaya kalkışırsınız? Kültür ve medeniyetler hep, ilk insandan bu yana ortaya çıkan fikir ve inançların üzerinde yükselmekte veya yokolmakta değil midirler?

O halde ne demektir **çağ içi veya çağdışı** fikir cereyanları?

Ve, bu çağın içindeki insanın dünya çapındaki meselesi büyük içtimaî buhranlar değil midir? İnsanlığın geleceğini düşünen namuskâr **fikir ve ilim** adamları, bu «anx=bunalım» çağının dertlerine çareler aramakta değil midirler? Onlar çare ararken Türkiye'deki şu sefil **çağiçi veya çağdışı** ayırımını araştırmalarına esas alamıyacak kadar mı budala insanlar?

İnsanlığı tehdit eden korkunç beşerî kıymetler çözülüşü ve onun tabiî bir neticesi olarak ortaya çıkan **alkolizm, toksimani, seksomanyaklık, nihilizm, kuvvetperestlik, terörizm, intihar ve cinayet ilcaları, robotlaşma...** Bunların hangisi **çağın içinde veya dışındadırlar;** söyler misiniz?

Bir taraftan **hâkimiyetin kayıtsız-şartsız millete ait olduğu** iddiası üzerine kurulu bir düzen adına resmî bayramlar yapacaksın, tantanalı bir şekilde; diğer taraftan da **«yobazların ahlâk ve maneviyat teraneleri»** diye milletin inançlarına **«ağır bir anayasa suçu»** diye **«çağdışı»** damgası vuracaksın!

İnsan düşüncesine, zihinlere kelepçe vurmak hevesi; asıl budur en ağır suç!. Adı belki anayasa suçu olmayacaktır ama; **tabiî hukuk ve insan hakları suçu!..** Bir milletin hayatına bir avuç **mutlu ve putlu** azlığın fikir ve inançlarını hâkim kılmak, tarihte örneği pek çok olan zorbalık yollarını yeniden denemenin yollarını açmaya hevesleniş!.. Müslüman bir milletin devletini zorbalıklarla mı ayakta tutacaksın? Biraz çağdışı suçlaması, biraz **yobazlık** çamuru, biraz milletin ahlâk ve inançlarını (ahlâk ve maneviyat teranesi) diye hafife alma hevesi ve gayet muhkem bir inkılâpçılık sar'ası ve şahısperestlik!.. İşte zamane ve dahi, çağiçi devletlilerin, devleti ayakta tutmak için kullandıkları **kuvvet macunu** bundan ibaret...

Ne mümkün, zulm ile, bid'at ile imhay-ı hürriyet
Çalış, idrâki kaldır muktedirsen âdemiyyetten

diyen şairin yüzyıl geriden gelen sesi de **çağdışıdır** ama; çağın içinde olduğunu zanneden nice yanlış görüşlü zâlimleri tarihe gömmüştür de gelmiştir, günümüze.. Nice saltanatlar yerle yeksan olmuştur, nice güçlüler leş..

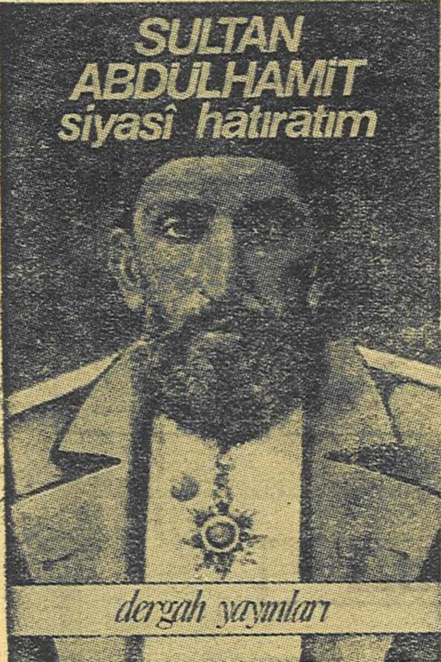
SEBİL ADLİYE'DE

Yalnız başına tam beş ayrı dava mevzuu teşkil eden nüshamız...

BU NE MENEM IŞTIR!..

SEBİL'imizin 43. sayısında İstanbul Basın Savcılığı'na yeniden dâvet edildiğimizi ve yarım düzineye yakın ifademizin alındığını bildirmiştik. Bunun neticesi olarak, İstanbul 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde, Başyazarımız Kadir Mısıroğlu ile adresi bizce meçhûl Ankaralı bir okuyucumuz olan Tahir Yaman adındaki şahsa 1976/417 esas sayılı dâva açılmıştır. Bu davada adresimize gönderilen iddianâmeden anlaşıldığı üzere bir ehli vûkuf raporu da tedârik olunmuş bulunmaktaymış. Yenilerin tabiriyle «bilirkişi» denilen bu şahısların bilir kişi mi, yoksa bilmez kişi mi olduklarını doğrusu anlıyamadık. Zira piyasada serbest olarak satılan kitaplardan alınmış, pasajlarda suç bulunduğu iddiasını nasıl ileri sürebiliyorlar, bilemiyoruz.

Gerçekten, bu dava gazetemizin 35. sayısında yer alan birkaç yazıya istinad ettirilmiştir ki. onlardan biri de, Sultan Abdülhamid Han'ın halen piyasada satılan hatıratının (Dergâh yayınları) 171. sahifesinden alınmıştır. Hem de noktası ve virgülüne kadar... Bu iktibasın son satırında Sultan Abdülhamid Han «Kudretimizin esası olan şeriate dönme» nin gereğinden bahsetmektedir. Bazı savcılar kör değneğini beller misûllu SEBİL'i zihinlerine takdıkları için olacak ki, piyasada serbest olarak satılan bir kitapdan aktarılmış bir cümlede geçen «şeriat» kelimesi gazetemizde «Ş...» tarzında yer almış bulunduğu ve hattâ bununla da iktifa edilmeyerek şeriatin İslâm kelimesi mukabilinde kullanıldığı daha ziyade tebeyyün etsin diye parantez içinde bir de İslâm kelimesi dercedildiği halde aleyhimize dava açılmıştır. Kısaca söylemek gerekirse, eğer bizim bu kelime sebebiyle muhtemel bir isnaddan kurtulmak için onu «Ş......» tarzında yazmamıza ve İslâm kelimesi ile tavzih etmemize rağmen dava açılabiliyorsa, piyasadaki, Sultan Abdülhamid Han'a âid hâtıratların hemen hepsini toplatmak gerekmez mi?.. Öyle ya kelime onlardan daha sarih bir şekilde yer almıştır. Acaba sayın Basın Savcıları bu kitaplar hakkında ne muamele yapmışlardır. Sorabilir miyiz?!.

Bu davaya mesned ittihaz edilen diğer bir yazı da aynı sayıda Fahreddin Altay Paşa'nın hatıratından yine noktası virgülüne kadar iktibas edilmiş olup «Cumhuriyet Bayramı nutkunun Çankaya'da M. Kemal Paşa tarafından rakı ve leblebi ile» hazırlanmakta bulunduğuna dâirdir. Fahreddin Paşa'nın sözlerine hiçbirşey ilâve etmediğimize ve iktibasa esas alınan kitab piyasada serbest olarak satılmakta bulunduğuna göre bu nasıl mantıktır, anlıyan varsa içeri gelsin! Galiba aynı sözler, üstüne kemalistlikle iştihar etmiş bir insanın ismi konulunca suç olmaktan çıkıyor... Mes'elenin ne ölçüde enfûsi (subjektif) bir sûretde ele alındığını göstermesi bakımından böyle bir şey denenmeye değer mi, ne dersiniz? Kendisine bu noktayı hatırlattığımız Muhterem Başyazarımız, haklı olarak «Yazılarımı faraza bir Behçed Kemal imzasıyla neşretseydim, sayın cumhuriyet müddeiumûmileri onları acaba nasıl telâkki edeceklerdi, merak ediyorum?» demiştir. Bu mevzuuda söylenecek pekçok şey olmakla beraber okuyucularımızı sıkmamak için bunları daha ziyade Mahkemeye bırakarak şu kadarını söyleyelim ki; bu dava dolayısıyla 5816 sayılı Atatürk aleyhine işlenen suçlar hakkındaki kanuna istinaden dörtbuçuk, 163/4 den ise, beş yıl hapsimiz istenmektedir. Üstelik 163/4 ten taleb edilen beş yılın 163/5 istinaden üçde bir nispetinde artırılması istenmektedir ki; yekûnen oniki sene etmektedir. İlâveten TCK'nun 173. Maddesine istinaden de dört sene müddetle emniyet-i umûmiye nezareti altında sürgün cezası taleb edilmektedir.

Hesabı yapan Başyazarımız mevzu ile alâkalı olarak «Ne söyleyeyim..» demekte ve cümlesini şöyle tamamlamaktadır:

«Hasbunallahi ve'ni'melvekil...»

YILMAZ YALÇINER'İN YAZDIĞI
ROMAN: «YOKUŞLARDA SUSAMAK»
2. BASKI, 15 LİRA. İSTEME ADRESİ:
Y. YALÇINER, VİLAYET HAN KAT 2. NO: 204
CAĞALOĞLU - İSTANBUL

AHMET SELÂMİ

Fiatı: 15 lira.

Toptan istiyenlere tenzilatlı...

İsteme Adresi: Bahar Yayınevi, Beyazsaray Kitabçılar Çarşısı No: 25 - Bayezid. İST

VEYA:

Ahmet Selâmi P.K. 22
Bostancı — İST.

Karadeniz Ereğlisi
Alaplı Nahiyesi
Çay Köyü
Fahri imamı

Mehmed Yolaç

23. Eylül. 1976 tarihinde Alaplı Ziraat Bankasından emekli maaşını aldıktan sonra kendisinden haber alınamamıştır.

Görenlerin Alaplı Ziraat Bankası'na haber ulaştırmaları rica olunur.

Oğlu
Şerafettin YOLAÇ

«YARABBÎ BİZİ NEFSİMİZE KÖLE EYLEME»

Suçu: Müslümanları asmak

FATİH

MSP'nin 3 Büyük Kongresi yapıldı ve hemen arkasından vuku bulan bazı hâdiseler dolayısıyla bütün dikkatler MSP üzerine teksif oldu. MSP deki va iyeti pusuda bekleyen hasımları şöyle değerlendiriyordu:

CHP'LİLER: «Oh, olsun... bizim koalisyonumuz ve af esnasında ayrıca ikinci defa koalisyon teşebbüslerimizde tekerimize taş koyan MSP'liler tasfiye edildi. Bir taşla iki kuş vurmuş olduk. Hem MSP yıpranıyor, hem de bizden şeytan görmüş gibi uzaklaşan muhalif MSP'lilerden kurtuluyoruz. Bundan böyle MSP ye daha rahat işmar edebiliriz herhalde...»

AP'LİLER: «DP'yi yedik. Sıra MSP'de idi ama çetin cevizdi. Şimdi bir kaynaşma başladı. Bu her hal-ü kârda ekmeğimize yağ sürecektir. Aman karışsın! Aman körükleyelim!...»

DÜZENBAZLAR: «Bu yobazlar partisini kapatmak imkânı elimizden çıkmış gibiydi. Ne yapacağımızı şaşırmıştık. Kapatalım istiyorduk ama, neye istinaden kapatacağız, bulamıyorduk. MSP kendi içinde huzursuzluğa düşünce galiba bundan sonra daha rahat bir «kulp» bulabiliriz. Hiç değilse onlar kendi kendilerini tahrip etmiş oluyorlar.»

Yani, MSP'nin hasımları 3. Büyük Kongre sonrası müşterek bir «sevinci» terennüm ediyorlardı. Hepsinin etekleri zil çalıyordu. Bir türlü «kapatmaya» ve «karıştırmaya» muvaffak olamadıkları MSP' çatısından gelen sesler onları tâbir câizse «zevkden dört köşe» yapmıştı.

Fakat, ya «Mutlak Fikir» bağlıları... ya «Milli Görüş» e can-baş ile katılmış olanlar?.. Onlar ne düşünüyorlardı?.

Onlar ızdırab içindeydiler.

Onlar hem kendi çatıları altında «enaniyete düşmüş olabilecekler» tereddüdü ve hem de hasımların sevinçleri karşısında iki ızdırabı birden yaşıyorlardı. Hadiseleri duyunca «EYVAH!» demeden edemediler.

«Eyvah» diyorlardı, «Eyvah.. düşmanın yapamadığım körolası enaniyetler dolayısıyla kendi kendimize mi yapacağız?.»

Ve dua ediyorlardı:

«— Yarabbi, bizi nefsimize köle, bizi birbirimize düşman eyleme!...»

Korutürk bayramlık konuşmasını yaptı

(Baştarafı Sayfa 1 de)

bir ana-baba'dan olma, bununla birlikte «Atatürk çocuğu» ve onların tesis ettiği «Cumhuriyet nesli»nin günümü de Reisicumhur'u olmakla müftehir bulunan Fahri Sâbit Korutürk, ilerlemiş yaşına rağmen, sahib olduğu zihniyeti dile getirmekteki mahâretini radyo ve televizyondan bizzat sesini duyurarak bir defa daha ispatladı.

Fahri Sâbit Korutürk'ün, bu arada, çıktığı, devletin en yüksek makamında ilk zamanlarına nisbetle, konuşmalarını biraz daha Dil Kurumu istikametinde değiştirdiği de kullandığı kelimelerden anlaşılıyordu.

Ne var ki, geçen bayramda yaptığı uzun konuşmada «Hilâl-Salib» boğuşmalarının ülkeleri, ülkeleri olduğu kadar uygarlıkları yüzyıllar boyu nasıl mahvuperişan ettiği hatırlardadır» şeklinde kurduğu cümle çok tarihçi tarafından anlaşılamadı. «Korutürk acaba Hilâl'in mahvuperişan ettiği hangi Salib ülkesini hatırlamaktadır» tarzında istifamlara yol açtı.

Ve yine Sayın Korutürk'ün hep bilinen «tarafsızlık» hasletine bir yenisini daha ilâve sûretiyle bu defa «Hilâl» ile «Salib» karşısında bir tarafsızlık siyasetini benimsemeye başladığı kanaatini uyandırdı.

Fakat, Korutürk'ün beyanını dinleyen ve okuyanlar, bayrağında «Hilâl» taşıyan bir devletin temsilcisi olarak, O'nun bizzat kendi Reisicumhurluk forsu ile yabanın «Salib»i karşısında «bîtaraflık» ilân ettiğine ihtimâl vermedi. Ve söylenilenin cümle kuruluşu ile alâkalı olabileceğine inanmak istedi.

Diğer taraftan Reisicumhur'un «komünistlik, sosyalistlik ve hattâ ırkçılık»la İslâm'a bağlılığı bir «yobaz» kelimesi ile aynı tarzda mülâhaza edebilecek olmasına yine ihtimal verilmediğinden samimi müslümanlar da «..dinin siyâsete araç kılınması ve hortlayan yobazlık da, ülkeleri yüzyıllardan beri çağ dışına iten eski, kronik ve tehlikeli bir hastalıktır» şeklindeki ifadesinin üzerinde durmadı. Bununla Sayın Korutürk'ün bayrağında «Hilâl» taşıyan ve kahir ekseriyeti müslüman olan bir milletin ülkesinde Devlet Reisi olması hasebiyle «İslâmı ve müslümanları» değil; olsa olsa engizisyon Ortaçağ Avrupası'nın papazlar «yobazlığını» kasteddiği tarzında yorumlandı. Zira kendisi de ancak müslüman olduğu için reisicumhur seçilebilen bir şahsın velinimetine cephe alması düşünülemezdi. Gerçekten - kanûnî bir mâni yoksa da - faraza adı «Kirkor» olan bir şahsın şu müslüman memlekette reisicumhur olabilmesine fiilî bir imkân kabil-i tasavvur değildi.

GAZETEMİZ muharrirlerinden Mustafa Yazgan Bey kardeşimiz, MTTB ve Akıncılar Teşkilâtı'nın daveti üzerine Hatay bölgesinde Erzin, Payas, Kırıkhan, Antakya ve İskenderun'da kalabalık dinleyici topluluğunun takib ettiği hitabelerde bulundu. Yazgan ayrıca Tokat'da da günümüz mes'elelerini «Mutlak Fikir» ölçüsü içinde anlattı.

Diğer taraftan Akıncılar Derneği'nin İstanbul Esenler'deki açılışı da 30 Ekim günü mânâlı bir merasimle yapıldı.

TEK İS YOL

Sebil

herşey hak için
Haftalık tarafsız, siyasî edebî tarihî gazete
Yıl: 1 SAYI: 45 BEŞ LİRA
Sâhibi ve Yazıişleri Müdürü: KADİR MISIROĞLU
Umumî Neşriyat Müdürü: Yılmaz YALÇINER
İDAREHÂNE: Vilâyet Hanı Kat: 3
No: 204 — İstanbul Tel: 26 38 96
ABONE: Yıllık 200 TL 6 aylık 100 TL.
Dizgi: Sebil Mat. Baskı: Fazilet Mat.

سبيل
Sebil
her şey hak için

Sebil

Everything
Devoted to the Truth (HAQQ)
An independent Muslim Historical,
Political and Literary Weekly
P O BOX 808 İstanbul TURKEY
Representative of Germany
A RÜŞTÜ BANAZ — HASAN DAMAR
Postscheckonto Nr. 37938 — 300 Hannover
Telefon: 0531 - 85033